

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

လျာနယ်ကျော်မမလေး ကမ္ဘာ့ငြေဝယ်

တတိယအကြိမ်

mgvye.c

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားသော
 စာရေးသူ၏ စေတနာမှာ
 တိုင်းပြည်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်
 လွတ်လပ်မှု၊ ဖြောင့်မန်မှု ရှိရေးတို့ကို
 ရှေ့ရှုလျက် လယ်သမားများ၏
 ထိုကာလ အခြေအနေ
 ကျဉ်းမြောင်းခက်ခဲခြင်းများကို
 ဖော်ပြခြင်းဖြင့် ရှေ့အနာဂတ်တွင် . . .

MML0011
2,700.00 KS

ကမ္ဘာမြေဝယ်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင်အင်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၂၇၆ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၁၉၅၂ ရှုမဝစာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၂၇၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကမ္ဘာမြေဝယ်
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

စာစိစာကြံစီ၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရရှိရေးအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ
လောကဓာတ်ပညာ ဒေါက် ၃ ချောင်းဖြင့် ထောက်၍ပြသွားသော ကွယ်လွန်သူ
ရွှေလင်းယုန်သို့ ———

mgyc.com

mgyc.com

စာရေးသူ၏ အမှာ

ရူလိုင်လထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “ငြိမ်းချမ်းရေးအလံ” ဟူ၍ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးသားပေးနေသည့် ရက်အတွင်း ရှုမဝတိုက်မှ စာရေးဆရာရန်အောင်သည် ကျွန်မအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မ ရေးသားပေးပို့သော ငြိမ်းချမ်းရေးအလံ ကော်ပီ စာစီပြီးသား ပရစ် အကြမ်းများကို ပြလာသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်မမှာ အိပ်ရာထဲတွင်လဲလျက် အတော်ပင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ဆရာ ရန်အောင် ရောက်လာသည်ဆို၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကာ လာပြသော ပရစ်များကို အနိုင်နိုင် ထိုင်၍ ပြင်ပေးရလေသည်။

ဆရာ ရန်အောင်မှာ ကျွန်မ အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေမှန်း သိသဖြင့် အားနာနာနှင့်ထိုင်စောင့်နေလေသည်။

ကော်ပီများ ပြင်ပြီးသွား၍ ဆရာ ရန်အောင် ထပြန်သည့်အခါ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန် တံခါးဝ၌ တော်တော်ကြာကြာ ရပ်ပြောသွား သည်။

ကျွန်မသည် တံခါးဝရှိ သံတံခါးကိုမှီရပ်ကာ မိုးရေထဲတွင် ထွက် သွားသော ဆရာရန်အောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိုးမှာ တသံသ့

ရွာချနေလေသည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်တက်သွားပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲလိုက်ကာ တအုန်းအုန်းရွာချနေသော မိုးရေပေါက်များကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသံတို့သည် ညည်းတွား၍ နေကြလေသည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာမှာ မိုးသံများကြောင့် တစစ်စစ် ကိုက်ခဲလာသလိုပင် ထင်ရသည်။ မိုးမှာ စဲမဲစဲနိုင်တော့၊ တစိမ့်စိမ့် ရွာလျက် ရှိသည်။

မစဲနိုင်သော မိုးသံလေသံထဲတွင် အိပ်ရာထဲ၌ လှဲခွေနေရခြင်းမှာ ခြောက်ကပ်ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်သို့ ငေးကြည့်နေရင်း စိတ်အာရုံများ လွင့်၍နေသည်။

မနှစ် မိုးတွင်းတုန်းက သထုံဘက်သို့ ရောက်သွားသော အချိန်မှာ ကောက်စိုက်ချိန် ဖြစ်လေသည်။ လယ်ကွက်ထဲတွင် လယ်သူမများ ကုန်း၍ ကောက်စိုက်နေကြပုံကို ရထားပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

ပြတင်းအပြင်ဘက်ရှိ မိုးရေများနှင့် ထိုသဏ္ဍာန်သည် ပေါင်းစပ်၍ ထင်မြင်လာပေသည်။

မိုးရေထဲ၌ ကုန်း၍ ကောက်စိုက်နေကြသော ကောက်စိုက်မများ၏ ပုံမှာ မျက်စေ့ထဲမှတော်တော်နှင့်မထွက်နိုင်။ ထိုသဏ္ဍာန်များသည် ကျွန်မအား ဝတ္ထုရေးချင်အောင် သွေးဆောင်၍ နေကြပေသည်။

ကောက်စိုက်မကလေး တစ်ယောက်၏ ဘဝကို ရေးခြယ်ဖော်ပြချင်သော စိတ်မှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြင်းပြလာသည်။ စိတ်ရှိတုန်း ရေးလိုက်ချင်သောကြောင့် ကျွန်မနှင့် အဖော်အတူနေသော မိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ ကော်ပီစာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန်ယူပေးရန် တောင်းလိုက်ရသည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်၍မရေးနိုင်သဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင်ပင် အိပ်ရက် ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို စတင်၍ ရေးသားလေသည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ကောက်စိုက်မဘဝကို သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးဖို့ လိုလာလေသည်။

မိုးရေထဲတွင် ကောက်စိုက်မများသည် ကုန်း၍ ကောက်စိုက်နေ ကြသည် ဟူသော ပုံသဏ္ဍာန်လေးလောက် ခြယ်ရေးပြရုံနှင့် လုံ လောက်မည်မဟုတ်။ စိတ်ကူးနှင့် အစပျိုးထားသည့် ဝတ္ထုမှာ တောင် သူလယ်သမားတို့၏ လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာနှင့် သူတို့၏ ဘဝအခြေအနေတစ်ရပ်လုံးကို တင်ပြရန် ရှိပေသည်။

ကောက်စိုက်မဘဝကို ပုံတူကူးယူထားသလို ၎င်းတို့၏ ကောက် စိုက်ပုံ၊ ကောက်စိုက်နည်း၊ စကားအသုံးအနှုန်း၊ အကျင့်အကြံ၊ အလုပ် အကိုင်၊ ဟန်ပန်အမူအရာ၊ သရုပ်သဏ္ဍာန်အားလုံး ပေါင်းစု ဆွဲယူပြီး တကယ်တမ်း ဖြစ်ပျက်သည့် ကောက်စိုက်မဘဝကို အခြေပြု ဖော်ပြ ရေးသားနိုင်မှသာလျှင် ဝတ္ထုနှင့် ဆီလျော်မည်ဟု တွေးမိကာ စိတ်ပင် ပန်းသွားလေသည်။

ယခု အသက်အရွယ်အထိ လယ်ကွက်ထဲသို့ တစ်ခါမျှ မဆင်း ဖူးပေ...။ လယ်များကို မနီးမဝေး ကမ်းပါးကပင် လှမ်းမြင်ဖူးသည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင်မှာ ဧက ခြောက်သောင်းခန့် ပိုင်ဆိုင်သော မျက် နှာဖြူအရင်းရှင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဘဏ်တွင် မန်နေဂျာဖြစ်၍ ဘဏ်တိုက်ကြီး၏ လယ်ယာမြေများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီမံအုပ် ချုပ်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ လယ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စပါးပေး၊ တင်းတိုး၊ ပုံသေတိုး စသည့် မြေရှင်စံနစ်အချက်အလက်များကို ဒေါ်ဆင်ဘဏ်တိုက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းနေ၍ မလွဲမရှောင်သာ သိမြင်ကြွေ

တွေ့ခဲ့ရသည်။

တကယ့် လယ်သမားဘဝကိုကား ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ တိုးဝင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့်အဖြစ်နှင့် အနုစိတ် သေသေချာချာမသိ။ သို့သော် ဘဏ်တိုက်သို့ လယ်အတွက် ငွေချေးငွေထုတ် ရောက်လာကြကုန် သော လယ်လုပ်သားများနှင့် နေ့စဉ်လိုလိုဆုံစည်းကြုံတွေ့နေရသည် ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့၏ အသက်သွေးခဲဆန်စပါးကို လုပ်အားဖြင့် ပေးစွမ်းခြင်း ရှိပေသော သူတို့၏အဖြစ်သနစ်ကို လေးလေးစားစား နှင့် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုသည် စိတ်ကူးနှင့် ရေးခြယ်ဖော်ပြသွားရုံဖြင့် ပြည့်စုံမည် မဟုတ်။ သေသေချာချာ သရုပ်ပေါ်အောင် ဖော်ပြရေးရန်မှာလည်း ကျေနပ်လောက်အောင်မကျွမ်းကျင်သောကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်ရသည်။

ဝတ္ထုရေးရန် အခက်အခဲနှင့် ကြုံတော့မှပင် သာ၍ ရေးချင်လာ သည်။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရေးချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လယ်သမားဘဝကို အနုစိတ်သိနိုင်အောင် ဆည်းပူး လေ့လာအားထုတ်ကြိုးပမ်းပြီး ရေးသားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

မကြာမီ နေထိုင်ကောင်းသွား၍ တစ်နေ့တွင် ရှုမဝတိုက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ရှုမဝဦးကျော်နှင့် စကားစပ်မိ၍နေမကောင်း နေခိုက် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် စထားကြောင်းနှင့် ဝတ္ထုအမည်မှာ “သည်လယ်ကို သည်မယ်စိုက်ပ” ဟု ပြောမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဇော်ဂျီမှာ ရှုမဝတိုက်တွင် ရောက်နေ၍ နေမကောင်းနေတုန်း ဘာဖြစ် လို့ ရေးရသလဲ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်မှပေါ့ဟု ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

လကုန်ခါနီးလောက်တွင် ရှုမဝဦးကျော်သည် ကျွန်မထံသို့ လူလွတ်၍ “သည်လယ်ကို သည်မယ်စိုက်ပ” ဝတ္ထုကို ပေးလိုက်ပါရန်

တောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မလည်း အဆုံးမသတ်သေးသော ဝတ္ထုတိုကလေးကို ပေးလိုက်ကာ မပြီးသေးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ဦးကျော်က ဝတ္ထုကို အပိုင်းခွဲကာ အဆက်နှင့် လစဉ်ထည့်သွားမည် ဆို၍ ဝတ္ထုပြီးမှ တစ်ခါတည်း ထည့်ပါရန် တောင်းပန်ကာ ပြန်တောင်းယူလိုက်သည်။ ဝတ္ထုမှာ ဆက်ရေးရင်း ရေးရင်း ရှည်လာ၍ ဦးကျော်အား ဝတ္ထုတိုမဟုတ်ဘဲ ရှုမဝဝတ္ထုရှည်အဖြစ် နောက်လမှ ထည့်ပါတော့ဟု တောင်းပန်လိုက်ရသည်။

အချိန်ကျ၍ ရှုမဝဦးကျော်သည် ကျွန်မထံသို့ ဝတ္ထုရှည် ကော်ပီပေးရန် အယူလွှတ်ပြန်သည်။ ရှုမဝဝတ္ထုရှည်အတွက် ရေးပေးနေသော ဤဝတ္ထုမှာ ရေးရင်း ရေးရင်း ရှုမဝဝတ္ထုရှည် ကန့်သတ်ထားသော စာမျက်နှာထက် ကျော်လွန်သွားပြန်၍ ရှုမဝတွင်မထည့်နိုင်တော့သဖြင့် စာအုပ်ရိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။

ဝတ္ထုမှာ ရှည်လာ၍ “သည်လယ်ကို သည်မယ်စိုက်ပ” အမည်မှ “ကမ္ဘာမြေဝယ်” ဟု အမည်ပြောင်းထားလိုက်သည်။

ဝတ္ထုတိုမှ ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်လာသော ဤဝတ္ထုသည် ရှုမဝအတွက် ရေးသားပေးသော ဝတ္ထုသာလျှင် အမှန်ဖြစ်၍ ကျွန်မတွင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းရှိပါသော်လည်း ရှုမဝဦးကျော်နှင့် ရှုမဝပရိသတ်ကြီးပေါ်တွင် မေတ္တာထားကာ ရှုမဝသို့ ရည်စူးရေးပေးသော ဝတ္ထုရှုမဝဦးကျော်ပင်လျှင် ထုတ်ဝေရန် ပေးအပ်လိုက်သည်။

ဦးကျော်မှာ ရှုမဝတိုက်ထုတ်အဖြစ် ကျွန်မဝတ္ထုကို ရိုက်နှိပ်ရမည် ဖြစ်၍ များစွာ အားရကျေနပ်ကာ အစစအရာရာ ကျွန်မအလိုကျ အတိုင်း မေတ္တာဖြင့် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာမြေဝယ် ဝတ္ထုကြီးသည် ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ဖြန့်ချိရေးမှ မထုတ်ဘဲ ရှုမဝတိုက်ထုတ် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဝတ္ထုရေးနေခိုက် လယ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ယူ ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ရ လေသည်။ ဦးကျော်က ဝတ္ထုကို ချုံးမရေးဘဲ ရေးချင်သလောက် ရေး ရန် မှာကြားသော်လည်း ဝတ္ထုအဖိုးနှုန်းနှင့် စာမျက်နှာကို ငဲ့ကာ အကျဉ်းချုံး၍ ရေးသားရသည်။ အချို့ အချက်အလက်များမှာ ရေးပြီး မှ သတ်မှတ်ထားသော စာမျက်နှာ ပြည့်သွား၍ မစီဘဲထားရသည်။

ရှေးက လယ်ခွန်တော်ကို လယ်ရှင်က ဆောင်ခဲ့သော်လည်း၊ ယခု ခေတ် လယ်သမားက ဆောင်နိုင်အောင် အခွန်ပြေစာတွင် လယ်ရှင်နှင့် လယ်သမားနံမည် ထည့်ထားပုံများကို ရေးသားထားသည့် စာမျက်နှာ များ မစီဘဲ ချန်ခဲ့ရလေသည်။ လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင်လုပ်လို၍ သံလျင် ဘက်တွင် စမ်းသပ်ကြည့်သော အကြောင်းအချက်များလည်း ချန်လှပ် ခဲ့ရလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားသော ကျွန်မ၏စေတနာမှာ တိုင်းပြည်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လွတ်လပ်မှု၊ ဖြောင့်မှန်မှုရှိရေးတို့ကို ရှေ့ရှုလျက် လယ်သမားများ၏ လက်ရှိအခြေအနေ ကျဉ်းမြောင်းခက်ခဲခြင်းများကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် ရှေ့အနာဂတ်တွင် လယ်သမားတို့၏ တရားနှင့်အညီ ခေတ်သစ်ကြီး ဖြစ်ထွန်းရေးသည် အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်လာပါစေ သတည်း။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

၁၈-၉-၅၂

လှနွယ်သည် အင်္ကျီကို ချိုင်းတွင် ညှပ်လျက် ရွှင်ပျမြူးထူးလာ
လေသည်။ လမ်းတွင် ကျားတက်ရွာမှ နောက်ချေးချလာသည့် လှည်း
ကြုံနှင့်တွေ့သဖြင့် နောက်တွဲထိုင်၍ တက်စီးကာ ရင်ထဲတွင် လှိုက်
လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာနေသည်။ မနက်စောစောကြီး ကောက်စိုက်ဆင်းရ
တော့မည်။

ချိုင့်ခွက်ထဲကို ဘီးချော်ကျ၍ တစ်ချက်တစ်ချက် လှည်းဆောင့်
သွားသည့်အခါ လှနွယ်သည် အောက်ငုံကြည့်ကာ “ဦးသူတော်၊
ဖြည်းဖြည်းတော့..” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဦးသူတော်လည်း နွားကျောကို ကြိမ်လုံးနှင့် ထိုး၍ “တယ် ...၊
ဒီနွားဟာ....” ဟု ပြန်အော်သည်ကို လှနွယ်ကျိတ်၍ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်
သည်။ ကျောနောက်က နောက်ချေးပုံမှ နွားချေးနံ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့လျက်
“နံ့လိုက်တာတော်” ဟု ညည်းကာ တခစ်ခစ်ရယ်နေပြန်သည်။ လှည်း
နောက်မြီးတွင် ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်ဘဲ ခြေထောက်တွေလှုပ်ယမ်းလိုက်ခဲ့သည်။

“မိုင်းတာမလေး၊ ကျသွားမနော်” ဟု ဦးသူတော်က လှည့်ဆိုလေ
သည်။

နေရောင်ကြည်လင် ချိုအေးသည့် မိုးညနေမှာ နွေ၊ ဆောင်းညနေ

စောင်းမျိုးတို့နှင့်မတူ။ ထူးထူးခြားခြားသာယာခြင်း ရှိပေသည်။ ကျား တက်ရွာကြီးမှ ကမကလဲဘက်သို့သွားရသော လှည်းလမ်းကြီးကို လယ်ကွက်ထဲတွင် ဖြတ်ကာ ခင်းထားလေသည်။ လမ်းမှာ ဖုန်ထနေ ပေသည်။ လယ်ကန်သင်းနှင့် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်လောက် မြင့်အောင် မြေဖို့ထားလေသည်။

လမ်းဆားနှစ်ဖက်တွင် လယ်ကွက်တွေသာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး တွေ့ရသည်။ လယ်ကွက်ထဲ၌ ရေများမှာ ပြည့်လျှံဖြူဖွေးနေသည်။ ရေထဲက အညွန့်ထွက်နေကြသည့် မြက်ပင်၊ မျိုးပင်တို့မှာ နေချိုချို တွင် စိမ်းစိုနေပေသည်။

လှည်းနောက်ပြန်ထိုင်လိုက်ခဲ့၍လည်း လမ်းတစ်လျှောက် ခပ် ဝေးဝေးမှ ကုက္ကိုပင်၊ ပေါက်ပန်းဖြူပင်ကြီးတွေ အုပ်ဝေနေသည့် အုံးနဲ့ရွာကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အုံးနဲ့ရွာကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း တည်ရှိသော သံတံခါး၊ နိဗ္ဗာန် စသည့် ရွာခြေကလေးတွေလည်း အုံ့ အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းရှိကြသည်။ တစ်ဖက်တွင် လယ်ကွက်များကို ကျော်၍ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ပဲခူးမြစ်ရိုးကို ခပ်ရေးရေးမြင်နေရသည်။ ရွက် တိုင်များထူ၍ သွားနေကြသည့် တုန်ကင်း၊ သမ္ဗန်များမှာ မြစ်ထဲတွင် တရွေ့ရွေ့မျောနေကြသည်။ မြစ်တစ်ဖက်၌ မီးရထားသံလမ်းရှိလေ သည်။

လှည်းရှေ့မှ နွားများရုန်းလိုက်တိုင်း လှည်းပဒေါင်းများမှာ တကျီ ကျီနှင့် မြည်နေလေသည်။ ဦးသူတော်လည်း နေရှိသေး၍ လှည်းကို ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းလာသည်။ နေရောင်မှာ အရောင်တောက်လျက် စိမ်းညိုသော ရှုခင်းတွေထဲတွင် ဖြာလက်နေလေသည်။

လှနွယ်သည် ရွာတွေကို လွန်၍ တောင်တွေဆီသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။ တောင်ပေါ်၌ အလေ့ကျပေါက်နေကြသည့် အရွက်

ဖားဖားနှင့်အရိုင်းပင်၊ ညောင်ညိုပင်၊ ဝါးရုံပင်၊ ကြာခတ်ပင်၊ ဘန့်ပွေး
ပင်တို့ကား ခက်ရွက်ဝေဆာကာ စိမ်းစိုနေလေသည်။ တောင်ကုန်းခြေ
ရင်း၌ လယ်သမားများ၏ တဲပုတ်တွေ စုဝေးလျက် ကုပ်ကုပ်ကလေး
ဝပ်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို တစ်စုံစီမုံ စူးစိုက်ကြည့်
ရင်း စိတ်စက်ကြည်လင်နေ၍ နောက်ချေးနံ့ကိုပင် မေ့နေလေသည်။

လယ်ကွက်ထဲမှ အတိုင်အလှည့်တွင် နွားတွေကို “ဟဲ့စေ ..၊ ဟဲ့
တော့” ဟု အော်ငေါက်လိုက်သော လယ်သမား၏ အသံကို ကြားရ၍
လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ လယ်သမားမှာ နံငယ်ပိုင်းလုံချည်ကို
ခူးအထက်တွင် ဆီးလျက်၊ လယ်ထွန်အင်္ကျီရင်ခွဲဝတ်၍ ခမောက်
ဆောင်းကာ ထယ်ထိုးနေသည်။ သစ်သားနှင့် လုပ်ထားသည့်ထယ်
သွားငါးချောင်းကို ထွန်တုံးတွင်တပ်လျက် တံပိုးတုံးဖြင့် နွားနှစ်ကောင်
ကို ရုန်းခိုင်းသည်။ နွားရုန်းသွားလျှင် ထယ်သွားအောက်မှ မြေကြီးခဲ
များ ပွမွထ၍ နုန်းနှစ်များတက်လာလေသည်။ လှနွယ်သည် ထွန်ယက်
နေသော လယ်ကွက်ကို ငေးလျက် မပေါက်သေးသော စပါးပင်တို့
ကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် သူ့လက်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဦးသူတော်လည်း လှည်းနောက်တွင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော
လှနွယ်အား “ဟဲ့ကောင်မလေး၊ နင့်အဘကို ဖူးခဲ့သေးသလား” ဟု
လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဖူးခဲ့သားပဲ”

လှနွယ်၏ မျက်စိထဲတွင် စိမ်းလန်းသန်စွမ်းသော စပါးပင်များ
ကို ပေါက်ကြည့်လျက် စပါးပင်များမှာ လေတိုက်ရာသို့ ယိမ်းနွဲ့နေ
ကြသည်။ သူ စိုက်လိုက်သော စပါးပင်တွေဟု စိတ်ကူးနှင့် ကြည်နူး
ကျေနပ်နေစဉ် စကားကို ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်
စပါးနံ့တွေကို စာကလေးများက ကိုက်ဖြတ်နေ၍ လယ်ထဲတွင် တုတ်

တစ်ချောင်းနှင့် ပြေးခြောက်မောင်းကာ ပျော်နေပြန်သည်။

“တယ် ... တိုးပွား၊ သွားစမ်းဆို ငါရိုက်လိုက်ရ ရွှေခိုနော်
ဘာ ပေကတ်ကတ်နဲ့...”

ကျားတက်နှင့် ကမကလဲသို့ တစ်နေ့လုံး ကူသယ်ခေါက်သယ်
နောက်ချေးတိုက်နေရသော ဦးသူတော်၏ နွားနှစ်ကောင်မှာ မောပန်း
နေရှာသည်။ တိုးပွားက နှေးနေလျှင် ရွှေခိုကလည်း လိုက်နှေးသွား
သည်။ တစ်ကောင်ကောင့်ကျောကို ကြိမ်ချက် စပ်စပ်ရိုက်လိုက်မှပင်
ရွှေခိုတို့မှာ ခိုမိကတ်မိလျှင် နာမှန်းသိကာ တအားခဲ၍ ရုန်းကြပြန်လေ
သည်။

လှနွယ်သည် လယ်ထဲတွင် တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် စာခြောက်ရင်း
ပြေးနေရာမှ ရှိခနဲအသံကြား၍ အတွေးကို ရပ်လိုက်သည်။

“မရိုက်ပါနဲ့ ဦးသူတော်ရယ်၊ သူတို့လည်း မောရောပေါ့”

မိမိနောက်မှ နှာခေါင်းနှင့်တော့လုတော့ခင် ပုံထားသော နောက်ချေး
ပုံကို ကျော်၍ နွားတွေကို မျှော်ကြည့်ကာ သနားသွားသည်။

“အသွားတုန်းက ဘယ်သူ့လှည်းနဲ့လဲ”

“ကိုကြွက်နီတို့ မီးသွေးလှည်းနဲ့ လိုက်သွားတယ်”

“နှင့်အဘဆီ သွားတာလား”

“အဘဆီ တမင်သက်သက်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျားတက်က ဒေါ်သာယာတို့စက်မှာ ကောက်စိုက်အင်္ကျီအပ်ထားတာ
သွားရွေးတာ”

ဦးသူတော်လည်း သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကာ

“အောင်မယ် ... နင်က”

ဦးသူတော်မှာ အံ့သြသွားသည်။ ဆံတောက် ပေါက်စ၊ ဆယ့်
လေးငါးနှစ် ကလေးစိတ်မကုန်သော လှနွယ်ကို သည်တော့မှပင် ဂရု

ပြု၍ သတိထားမိသည်။

ဦးသူတော်မှာ လှနွယ်မွေးသည့်နေ့၌ပင် လှနွယ်တို့ တဲသို့ ပြောင်းကာ သူရင်းငှား ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ လှနွယ်၏ အဖေမှာ သူဌေးလယ်ကို သီးစားခံ၍ နှစ်ရှည်လများလုပ်ကိုင်နေခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြွေးထူလျက်ရှိသည်။ ကျွဲ၊ နွားပါ ပြုတ်သွားလေသည်။ သူများလယ်တွင် သူရင်းငှားလိုက်လုပ်နေလေစဉ် စိတ်ညစ်ညူးသည်နှင့် ကျားတက်ကျောင်းတွင် သင်္ကန်းသွားဆီးလေသည်။ ဦးသူတော်လည်း လှနွယ်တို့တွင် လယ်မရှိမှ တခြားလယ်သို့ ရောက်သွားသည်။

လှနွယ်၏အမေ ဒေါ်သဲမြစ်သည် ခင်ပွန်းသည်ကို သာသနာ့ဘောင်တွင် ပျော်ပိုက်သ၍ နေပေတော့ဟု ခွင့်ပြုလျက် လှနွယ် ငါးနှစ်အရွယ်သမီးကလေးနှင့် ထင်းတိုက်ရောင်းကာ ရွာတွင် ဖြစ်သလို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်ရသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်ပျက်၍ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးတွင်လည်း လှနွယ်မှာ ဟုတ်တိပတ်တိဘာမှ ကူဖော်လောင်ဖက်မရသေး၍ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ ကြုံရာအလုပ်နှင့်အသက်မွေးခဲ့ရသည်။ ယခုစစ်အပြီးတွင် အင်္ဂလိပ်ပြန်ရောက်လာချိန်မှပင် လှနွယ်သည် အမေနှင့်ကူဖော်လောင်ဖက်ရကာ ရွာထဲတွင် ဈေးလည်ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မိမိမျက်စိအောက်တွင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူဖြစ်လာသည် ထင်ရသော လှနွယ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် အောက်မေ့တုန်းရှိသေး၍ “အောင်မယ် --၊ နင်က ကောက်စိုက်မလို့” ။ ဟု ဆက်ဆိုလိုက်သည်။

“ကောက်စိုက်မယ်လို့ပါဆိုနေမှ”

လှနွယ်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုလျက်၊ တွဲလောင်းချထားသော ခြေနှစ်ချောင်းကို လိမ်ချိတ်ကာ ရှေ့ထိုးနောက်ငင်လှုပ်နေလေသည်။

“ကောက်စိုက်တတ်လို့လား ဟဲ့”။
 “ဪ ဦးသူတော်ကလဲ၊ သင်စိုက် ဆင်းစိုက်မှာပေါ့။ ယာယီ သင်စိုက်စိုက်ရင် မျိုးတစ်ပေါက်ကို တစ်ပဲရတယ်။ နောက် စိုက်တတ်လာ တော့ နေ့စားစိုက်မှာပေါ့”

“ဗိုင်းတာမကလေး၊ မျိုးတစ်ပေါက်ဆိုတာ ဘာလဲ နင်သိသလား”
 လှနွယ်သည် ခေါင်းကို ချာခနဲလည်၍ ဦးသူတော်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဦးသူတော်မှာ လှနွယ်ကို ကျောခိုင်းကာ လှည်း မောင်းမပျက် မောင်းနေသည်။ လှနွယ်လည်း ဦးသူတော်ကို ပြန်၍ ကျောပေးလိုက်သည်။

“မျိုးနုတ်တုန်းက မျိုးပင်တွေကို လက်နဲ့ လေးခါကိုင်ဆုပ်ပြီး စည်းထားတာ၊ အဲဒါ တစ်ပေါက်ပေါ်တာပေါ့”

“အမယ် ... ဘုန်းကြီးသမီးက အလာကြီးပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ”
 အဘိုးကြီး၏ သွားမရှိဘဲ ရယ်မောနေသော လေသံကို လှနွယ် မှာ နားကြားပြင်းကတ်လာလေသည်။ ဘုန်းကြီးသမီးခေါ်၍လည်း စိတ်တိုသွားသည်။ နောက်ချေးပုံထဲမှ နောက်ချေးခဲတစ်ခုကို ကောက် ယူကာ လယ်ကန်သင်းချုံပုတ်တွင် နားနေကြသည့် တစ်တီတူးလေး နှစ်ကောင်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ဝုန်းခနဲ ထပျံပြေးသွားကြသည့် တစ်တီတူးကလေးတွေ ကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်၍ မော့ကြည့်နေလေသည်။

“ဘယ်လယ်မှာ စိုက်မလို့လဲ”

“သူဌေးကိုခွက် လယ်မှာ”

“ဒါဖြင့် နင်ပဲပြုတ်မရောင်းတော့ဘူးပေါ့”

“အမေ ရောင်းလိမ့်မယ်”

လှနွယ်သည် မြသင်ကို ဖျတ်ခနဲ သွား၍ သတိရလိုက်သည်။

ရင်ထဲ၌လည်း ထိတ်သွားသည်။

မြသင်တို့တဲတွင် ပဲပြုတ်အကြွေးငါးမူးရစရာရှိသည်။ အမေ သိရင် ဆူလိမ့်မည်။ အမေက ကြွေးမရောင်းရန် ပြောထားသည်။ မြသင်ဖျားနေတုန်းစားရန် မနက်တိုင်း ပဲပြုတ်တစ်ပဲဖိုး ဝင်ပေးသည်။ ပိုက်ဆံကို နောက်မှ ပေးတာပေါ့ဟု အကြွေးထားခဲ့သည်။

“လှနွယ် ဈေးရောင်းခိုင်းရတာ တယ်ကြွေးကျတယ်၊ ကြွေး တောင်းရတာက အလုပ်တစ်လုပ်။ ဒီကရင်းပြီး ဒီကရောင်းရတဲ့ဥစ္စာ တကတဲတော် လက်လွယ်လိုက်တာ၊ သူ့အဖေ ဘုန်းကြီးကျနေတာပဲ။ ပြောလို့ဆိုလို့လည်း မရပါဘူး။ ငါသာသေချင်တာပါပဲ...”

လှနွယ်မှာ အမေဆူနေတုန်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်နေရသည်။ ကြွေးပေးခဲ့လျှင် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး မြည်တွန်တောက် တီး ကြိမ်းမောင်းခံရသည်။

“နောက်တစ်ခါ အကြွေးပေးတယ်များကြားရရင်တော့ သေရ အောင်သာ ပြင်တော့။ အကြွေးရောင်းဝံ့ရောင်းစမ်း၊ ကြားရဲ့လား ငါ ပြောတာ”

လှနွယ်သည် တုန်၍သွားမိလေသည်။ မဖြစ်ချေဘူး။ မနက် ကောက်စိုက်ဆင်းနေတုန်း မြသင်တို့တဲက အမေ့ကို အကြွေးဆပ်လိုက် ရင် အခက်ပဲ....။

“ဦးသူတော် ကမကလဲကို မလိုက်ဘူး၊ စက်ပိုင်းမှာပဲ ဆင်းမယ်။ ရပ်တော့၊ ရပ်တော့...”

“တယ် ဒီကောင်မကလေးဟာ၊ စက်ပိုင်းမှာ ဘာလုပ်တုန်း...”

ဦးသူတော်သည် နဖားကြိုးကို တုံ့ဆွဲကာ လှည်းကို အရှိန်သတ် ပေးလိုက်သည်။

ချိုင်းက အင်္ကျီကို မြဲမြဲညှပ်၍ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

ထဘီတွင် နောက်ချေးများပေရောသလားဟု လည်ကိုလိမ်လျက် စောင်း
ငဲ့ကြည့်ကာ တင်ပါးကိုလက်ဝါးနှင့် ပုတ်ပစ်သည်။ နောက် အင်္ကျီကို
ချိုင်းပြောင်းညှပ်ကာ “ကြွေးတောင်းစရာရှိလို့” ဟု လှမ်းအော်ပြော
လိုက်သည်။

လှည်းလမ်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၍ ကန်သင်းရိုးမှ ဖြတ်ကာ အတော်
ကလေး လျှောက်ခဲ့ပြီးမှ “ဟောတော့ ...” ဟု ဆိုကာ လှည်းကို ပြန်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လှည်းမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သွားပေပြီ။
ထိုနေရာတွင်ရပ်လျက် စိတ်ထဲတွင် ချိတုံချတုံ ဖြစ်နေပြီးနောက် လှည်း
နောက်သို့အမိ ကဆုန်ချကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

“ဦးသူတော် ...၊ ဦးသူတော်” ဟု နောက်က ခေါ်သံကြား၍
ဦးသူတော် လှည့်၍ကြည့်ကာ နဖားကြိုးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“စက်ပိုင်း မသွားတော့ဘူး။ ကမကလဲပဲ လိုက်မယ်”
ပြောပြောဆိုဆို လှည်းနောက်မြီးကို ကျောနှင့်မှီ၍ လှည်းပေါ်သို့
ခိုတက်ကာ နောက်တွဲထိုင်ချလိုက်သည်။

“တယ် ... ဒီကောင်မကလေးဟာ”
လှနွယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။

“ဘာ ရယ်နေတာလဲ၊ အရူးမ” ဟု ဦးသူတော်က ဆိုပြန်သည်။
“ရယ်တတ်လို့ပါ၊ ဦးသူတော်ရဲ့”

ဦးသူတော်နဲ့ အမေနဲ့များတွေ့လို့ စက်ပိုင်းမှာ ကြွေးတောင်းနေ
ရစ်ခဲ့တယ်ပြောလိုက်ရင် ဒုက္ခ။ သတိရတာ တော်ပါသေးရဲ့ ...။
လှနွယ်သည် သူ့ဟာသူတွေ့၍ အတောမသတ် တခစ်ခစ် ရယ်မော
လိုက်လာသည်။

* * * * *

J

ဒေါသဲမြစ်မှာ လှနွယ်ကို စိတ်ပူကာ တဲကပြင်တွင် ထိုင်မျှော်
နေသည်။ တဲရှေ့သို့ ငေးနေရာမှ သတိရ၍ ဆေးလိပ်တိုကို ရဲသွား
အောင် ဖွာသောက်လိုက်သည်။ ဆက်တိုက်ဖွာရှုသောက်ပြီးနောက်
ဆေးလိပ်တိုကို လက်တွင်ညှပ်ကာ မျက်တောင်မခတ် ငေးမြဲငေးနေ
ပြန်သည်။

လှနွယ်လိမ္မာပုံ၊ မအေကို ကူဖော်လောင်ဖက်ရပုံ၊ သွက်လက်
ချက်ချာပုံတွေ လှနွယ်ကွယ်ရာတွင် လှနွယ်အကြောင်းကို တွေးမိကာ
ချီးမွမ်းနှစ်သိမ့်လျက် ရှိသည်။ ကောက်စိုက်ချင်သည်ဟု နားပူ နားဆာ
ပူဆာလှ၍ အလိုလိုက်ကာ အစိုက်ခိုင်းရသည်။ နက်ဖြန်ကျရင် လှနွယ်
ကောက်စိုက်တော့မည်။

ဒေါသဲမြစ်သည် တွေးနေရာမှ ဆေးလိပ်တိုကို ဖွာရှိုက်ပြန်ကာ
ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုနေသည်။

အမှောင်သန်းလာသော်လည်း အလင်းရောင်ကား မပျောက်သေး
ပေ။ မိုးရိပ်ကြောင့် မှိုင်းရိနေသည်။

တဲရှေ့တွင် စိုက်ထားသော ငှက်ပျောပင်၊ မာလကာပင်များပေါ်
တွင် မိုးရေများတင်နေကာ အလင်းရောင် ကျနေသော နေရာ၌ကား

တောက်ပလျက်ရှိလေသည်။ ထိုညနေတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိပ်
တန်းဝင်ကြတော့မည့် ကျေးငှက်များ၏အသံကိုသာ ကြားရလေသည်။

လှနွယ်အရွယ်မြင်လျှင် လှနွယ်လားဟုလည်တိုင်ဆန့်ကာ လှမ်း
ကြည့်မိသည်။ လှနွယ် မဟုတ်လျှင် လှနွယ်တစ်ယောက်တွေ့ခဲ့
သလား..... ဟု လှမ်းအော် မေးလေသည်။

“မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ မလာသေးဘူးလား” ဟု ပြန်အော်သွားသောအခါ
“ကောင်မကလေး လာပစေဦး” ဟု ကြိမ်းနေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် “အမေရေ ... ” ဟု လှနွယ်သည် အဝေးကြီးက
ပင် အသံပေး၍လာလေသည်။ လှနွယ်၏ အသံကြားရမှ စိတ်အေး
သွားသည်။ လှနွယ် တဲထဲမရောက်ခင် တမင်ပင် မျက်နှာကိုပြင်ကာ
သုန်မှုန်ထားလိုက်သည်။

လှနွယ်သည် ရောက်ရောက်ချင်း အမေ့မျက်နှာကဲကို သိ၍ အဆို
မခံရအောင် ဘုန်းကြီးအကြောင်းကို အရင်စ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘုန်းကြီးက အမေ၊ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ ထန်းလျက်ဘာလို့
ယူလာရသလဲ၊ ကျောင်းမှာရှိတယ်တဲ့...”

လှနွယ် မျက်နှာချိုသွေး၍ ဘုန်းကြီးအကြောင်း ပြောနေခြင်း
ကို မကြားသလိုလုပ်ကာ “အင်္ကျီ ပြီးခဲ့ပလား၊ မှန်းပြစမ်း” ဟု ပြော
လိုက်သည်။

ဒေါ်သဲမြစ်သည် အင်္ကျီခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်ရင်း ...

“တကတဲမှပဲတော် သွားတာကြာလိုက်တာ၊ ဘယ်ဝင်နေသလဲ”
ဟု မြည်တွန်နေသည်။

လှနွယ်က ရွင်ရွင်ပျပျ ပြန်ပြောသည်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကြာနေတာ အမေရဲ့။ အပြန် ဦးသူတော်
ကြီးလှည်းကြုံတာနဲ့ ရွာထိပ်အထိ တက်စီးလာတယ်။ အင်္ကျီက

အတော်ပဲ၊ ချုပ်ခတ်ကျပ်ယူလိုက်တယ် ...”

“ဝတ်ကြည့်စမ်း”

လှနွယ်သည် ဝမ်းသာအားရအင်္ကျီကို ကောက်စွပ်လိုက်လေသည်။ ရှေ့က ရင်ခွဲ၊ လည်ပင်း အနားပတ်၊ လက်ရှည် လက်ဖျား ကြယ်သီးတပ်၊ ဂေါ်ရာဖျင် ကောက်စိုက် အင်္ကျီကို “ယောက်ျား ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ တူလိုက်တာနော် အမေ” ဟု အင်္ကျီကြယ်သီးတွေတပ်ရင်း ပြောနေသည်။

ဒေါ်သဲမြစ်သည် လှနွယ်ကို ကြည့်နေရာမှ “နင့်အဖေက ...၊ အေးလေ ဘုန်းကြီးက ဘာပြောသေးသလဲ” ဟု မေးနေလေသည်။

“ကောက်စိုက်တော့မယ် ဘုရားလို့ လျှောက်တော့လေ မိန်းကလေး ကောက်စိုက်တတ်တာ ကောင်းတယ်တဲ့။ စိုက်တတ်ရင် ကုသိုလ်တောင် ရတယ်တဲ့။ ကောက်ဖတ်တစ်ဖတ်ကို ပုတီးတစ်လုံး စိပ်သလို အောက်မေ့ရမယ်တဲ့။ ဆန်ဆိုတာ အသက်သွေးခဲ၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ အစားအစာကို ကိုယ်က စိုက်ပျိုးပေးရတာ၊ စိတ်ထားကောင်းရင် ကုသိုလ်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် အမေရဲ့....”

လှနွယ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆိုနေသည်ကို နားထောင်ကာ “ဘုန်းကြီးသမီးလို့ မဆိုရပါဘူးတော် ...” ဟု မျက်စောင်းထိုး၍ ခနဲ့လိုက်သည်။

လှနွယ်မှာ အမေ မျက်နှာသာပေးမှန်းသိ၍ “အမေ ခေါင်းပေါင်းပါ ပေါင်းကြည့်ဦးမယ်နော် ...” ဟု ဆိုကာ တန်းပေါ်က အဝတ်ကို သွားဆွဲယူသည်။

သုံးတောင့်ထွာရှိသော ပိတ်စကိုထောင့်စချိုး၍ ခေါင်းပေါ်၌ နဖူးအလုံအုပ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ ဆက်မလုပ်တတ်ဘဲ ယောင်နေလေသည်။

“ဘေးက ကျနေတဲ့အစကို အနောက်ကို ယူရတာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့။ နဖူးထောင့်က ချိုးလေ၊ အစသိမ်းပြီး အရှေ့ကို ဆွဲယူ၊ အဲဒီ သိမ်းတဲ့အစကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ထား။ တစ်ဖက်ကလည်း ဒီလိုပဲ ချိုးပြီး ပါးစပ် နဲ့ ကိုက်၊ ဘယ်မတုန်း ချည်မယ့်ကြိုးက ...”

လှနွယ်သည် တန်းပေါ်၌ မလွင့်အောင် ချည်ထားခဲ့သော အဝတ် ကြိုးစကို ထဖြုတ်နေစဉ် ဒေါသဲမြစ်က နောက်မှ ကြည့်လျက် ပြုံးရယ် နေသည်။

“ကြိုးကို နဖူးပေါ်က စီးချည်လေ၊ နဖူးထောင့်က ချိုးထားတဲ့ အစပေါ်ကဖိပြီး ခေါင်းနောက်မှာ ချည်လိုက်၊ ခိုင်အောင်လည်းချည်၊ ဒီတော့မှ ခမောက်ဆောင်းလို့ အံကျမှာပေါ့ဟဲ့ ...”

လှနွယ်လည်း ကြိုးကို ခေါင်းနောက်တွင် တင်းတင်းကြီးချည် လိုက်သည်။ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းကြည့်ရတာ ချွေးများပင် ထွက်လာ လေသည်။ အမေကရယ်နေ၍ ရှက်သွားကာ နှုတ်ခမ်းနှင့် ကိုက်ထား သော အဝတ်စနစ်ဖက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး -

“ပြီးတော့ကော အမေရဲ့” ဟု ပြောရင်း မျက်နှာမထားတတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ဘေးက ကျနေတဲ့ အစကို ပါးစပ်ပေါ်ကဖုံးပြီး တစ်ဖက်ကို သိမ်းလိုက်၊ ဟိုဖက်ကအစကလည်း ပါးစပ်ပေါ်ကဖုံးပြီး ဒီဘက်ကို သိမ်း၊ အဲ ကုပ်မှာသွားချည်လေ၊ ကဲ ... လည်ပင်းပါ လုံသွားရော မ ဟုတ်လား”

လှနွယ်သည် ဒူးထောက်လျက် အမေပြသည့်အတိုင်း သေသေ ချာချာ လုပ်နေလေသည်။

“လယ်ထဲဆင်းသွားတော့ ပါးစပ်နဲ့ လည်ပင်းကို မဖုံးနဲ့ဦးပေါ့၊ ခမောက် ဆောင်းသွားပြီး အစနစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ ကျနေပေစေဦးပေါ့။”

စိုက်ခါနီးတော့မှ ပါးစပ်ကို အုပ်ပြီး ကုပ်မှာချီရတယ်ဟဲ့။ ထဘီကို ခူးဆစ်မှာဝတ် ...”

ဒေါ်သဲမြစ်မှာ လှနွယ်ကို ကြည့်ကာ မရယ်မိအောင် မနည်း အိန္ဒြေဆည်၍ ပြောရသည်။

ခေါင်းပေါင်းနှင့် ကောက်စိုက်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ရုပ်တွင် တစ်ခေါင်းလုံး မျက်လုံးနှင့် နှာခေါင်းသာကွက်ပေါ်နေပုံကို စေ့စေ့ ကြည့်လေ ရယ်ချင်လာလေသည်။

လှနွယ်တွင် မျက်နှာကို အဝတ်နှင့်ထုပ်ထား၍ အသက်ရှူရ ကျပ် သွားသော်လည်း အတိုင်းမသိ ပီတိဖြစ်လျက် ခမောက်ကို ထယူ ဆောင်းပြန်သည်။ ထိုနောက် ထဘီကို ဖြန့်ကာ အထက်သို့လုံး၍ မြင့်ဝတ်လိုက်ရာ ပေါင်လယ်အထိ ရောက်သွားသည်။

“အမယ်တော်၊ တိုလိုက်တာ”

ဒေါ်သဲမြစ်က အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

ဒေါ်သဲမြစ်မှာ လှနွယ်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်လျက် ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်မောလေသည်။ လှနွယ်က ထဘီကို ခူးဆစ်အထိ ပြင်ဝတ် လိုက်မှ တကယ့် ကောက်စိုက်သမလေးနှင့် တူသွားလေသည်။

“မျက်စိနှင့် နှာခေါင်းသာ ဖော်ထားတာက အသားမမည်းအောင် ဟဲ့၊ လက်ကောက်ဝတ်အထိ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ရတာလည်း အသား တွေမမည်းအောင် ဝတ်ရတာ။ အဲသလိုမှ မဝတ်ဘဲစိုက်ရင် နေပူ မိုးရွာ လေတိုက်ထဲ စိုက်နေရတော့ အသားတွေဟာ ချွတ်လို့မရအောင် နက် ချိပ်သွားမှာပေါ့၊ ခြေထောက်ကတော့ ရေထဲမှာ မြုပ်နေရတာပဲ”

“ကောက်စိုက်တာ မိုးရွာရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော် အမေ။ မြသင်ပြောတယ်၊ ထမင်းစားလို့လည်း သိပ်မြိန်တာပဲတဲ့။ ချမ်းချမ်းနဲ့ ဆေးလိပ်သောက်ရတာလည်း ဇိမ်ပဲ အမေနော်...”

“ဒါပေါ့၊ တို့တုန်းက မုန့်သေတ္တာဘူးကလေးထဲမှာ ဆေးလိပ်နဲ့ မီးခြစ်ထည့်ပြီး ပိုက်ယူသွားတာပဲ၊ လယ်ထဲမှာ ဒီတိုင်းသောက်လို့ မရဘူး၊ မုန့်သေတ္တာဘူးနဲ့မှ ဖြစ်တာ’

“မြသင်က ပြောတယ်အမေ၊ ယာယီမစိုက်ဘဲ ကလေးတစ်ဝက် ခယူစိုက်ဖို့ ပြောတယ်။ ကလေးတစ်ဝက်ခ တစ်ဝက်ခတစ်နေ့သုံးမတ် ရမယ်တဲ့၊ ထမင်းလည်း ကျွေးတယ်”

“စိုက်မှမစိုက်ဖူးသေးတာ ယာယီပဲသင်စိုက်စိုက်ဦးပေါ့၊ မတတ်ရင် ဘယ်သူကပေးမလဲ။ ယာယီပဲ စိုက်ကြည့်၊ အိမ်က ချိုင့်ကလေးနဲ့ ထမင်းထည့်ယူသွား”

“ယာယီစိုက်တာ နာမည်ပျက်တယ် အမေရဲ့”

“အလိုလေးစိုက်ဖြင့် မစိုက်ဖူးသေးဘူး၊ နာမည်ပျက်မှာ စိုးရတာ ကအရင်။ ကိုယ်မှ မစိုက်ဖူးသေးလို့ ယာယီစိုက်ရတာပဲ နောက်လက်သွက်တော့မှ တစ်နေ့တစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ နေ့စားစိုက်ပေါ့အေ့”

လှနွယ်သည် အစောကြီး အိပ်ရာသို့ ဝင်လေသည်။ “ကောက်စိုက်ရင် တို့တော့မှောင်တာနဲ့ အိပ်တာပဲ။ မနက်ကို အစောကြီးထရတယ်” ဟု မြသင်ပြောသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းအောင် အစောကြီး ဝင်၍ အိပ်သော်လည်း ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်ချေ။ အိပ်မပျော်၍ မနက်စောစော နိုးပါ့မလားဟု တွေးပူလာလေသည်။ စိတ်ထဲ၌ ထင့်နေသဖြင့် မအိပ်နိုင်၍ ထရပြန်သည်။

လှနွယ်သည် အိပ်ရာမှချွတ်နင်းနင်း၍ ထလာသည်။ ညဦးက အမေမမြင်အောင် မီးဖိုနောက်တွင် ဖွက်ထားသည့် မုန့်သေတ္တာဘူးကို မှောင်ထဲတွင် လိုက်စမ်းကြည့်သည်။ အသံမကြားအောင် ဘူးထဲမှ ဆေးလိပ်ကို နှိုက်ယူကာ မီးခြစ်လျက် တိတ်တိတ်ခိုး၍ ထိုင်သောက်နေလေသည်။ တစ်ဖွာပြီးတစ်ဖွာ ဝအောင် ရှူရှိုက်သောက်ပြီးသော

အခါ ဆေးလိပ်ခေါင်းက မီးကို သံပုံးထဲတွင် ထိုးငြိမ်းပြီး နောက်မနက်
စောစော ယူသွားရန် အသာပြန်ဖွက်ထားခဲ့သည်။
ဒေါ်သဲမြစ်မှာ ဟောက်လျက် အိပ်မောကျနေလေသည်။

* * * * *

တဲနောက်ဖေးမှကြည့်လိုက်လျှင် လယ်ကွက်တွေမှာ မျှော်၍ မဆုံး
အောင်ရှိလေသည်။

“လှနွယ်ရေ...”

လှနွယ်သည် သနပ်ခါးဘဲကျားလူးပြီး ခေါင်းပေါင်းပေါင်းနေ
လေသည်။ တဲနောက်ဖေးမှ ဒေါ်ပုအသံကြား၍ ကပျာကယာလုပ်ရ
သည်။ ဒေါ်သဲမြစ်မှာ နောက်ဖေးတွင် ပဲပြုတ်နေသည်။ “မြန်မြန်လုပ်
ဟဲ့” ဟု တစ်ချက်ငေါက်လိုက်သည်။

မိုးလင်းစ မိုးသက်လေသည် ပက်ဖျန်း၍ နေသည်။ မိုးသည်း
သည်းရွာချစမ်းပါဟု လှနွယ်က တောင့်တသည်။ ထဘီကို ဒူးဆစ်
အထိ မြဲမြံဝတ်လျက် “လာပါပြီ အမေ” ဟုပြန်အော်လေသည်။
လှနွယ်သည် ထမင်းချိုင့်နှင့်အတူ မီးဖိုအောက်မှ မုန့်သေတ္တာဘူးကို
မယောင်မလည်ထုတ်၍ နောက်ဖေးမှ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

တဲနောက်ဖေးတွင် ခမောက်ကိုယ်စီဆောင်းထားသည့်
မိန်းကလေးတွေ၊ ကဒူးကိုယ်စီဆောင်းထားသည့် မိန်းမကြီးတွေ အစု
အဝေးနှင့် လျှောက်လျက် မိုးရေများကြားထဲမှ လယ်ထဲသို့ သွားနေ
ကြသည်။

လှနွယ်သည် ဒေါ်ပုနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ ဒေါ်ပုမှာ လှနွယ်၏ အဒေါ်ဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ဖက်ဖြစ်နေ၍ လယ်ထဲတွင် နေ့ဝက်သာ ယာယီဆင်းစိုက်နိုင်သည်။ ကောက်ပင်စိုက်နည်း စိုက်ပုံကို ဒေါ်ပုက လက်ထပ်ပြပေးမည်ဖြစ်၍ ဒေါ်ပုထံမှ သင်ရတော့မည်။

နေ့စားစိုက်ကြမည့် ကောက်စိုက်မများကား ယာယီသမားနှင့် ရောမစိုက်ရဘဲ သတ်သတ်စိုက်ရသည်။ လယ်ကွက်ထဲတွင် မျိုးပေါများကို အစည်းလိုက် ဟိုတစ်စည်း ဒီတစ်စည်း ချထားသည်။

ယာယီစိုက်သည့် လယ်ကွက်ထဲ၌ မျိုးပေါများ၏အဖျားတွင် နှီးနှင့်စည်း၍ ထောင်ထားပြီး မျိုးစည်းထိပ်တွင် ကရိုတိုင်ချောင်းများကို တစ်ပေါတစ်ချောင်းကျ အမှတ်အသားလုပ်ကာ ထိုးစိုက်ထားသည်။

လှနွယ်သည် ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် မုန့်သေတ္တာဘူးနှင့် ထမင်းချိုင့်ကို တင်ထားခဲ့သည်။ အမေပြောသည့် အတိုင်း ဘေးကကျနေသည့်အစနစ်ဖက်ကို ပါးစပ်နှင့်လည်ပင်းလုံအောင် ဖုံးချည်လိုက်ကာ လယ်ကွက်ထဲသို့ ဒေါ်ပုနောက်မှ ဆင်းလိုက်လာသည်။

လယ်ကွက်ထဲသို့ ခြေချလိုက်သည့်အခါ သမန်းမြေထဲ၌ ခြေမျက်စိအထိ မြုပ်သွားသည်။ လယ်ကွက်ထဲရှိ ရေတို့ကား ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက်ရှိလေသည်။ လှနွယ်ဆုတောင်းသည့်အတိုင်းပင် မိုးမှာ သည်းလာတော့သည်။ မိုးသည်းလျှင် လေလည်းထန်၍ လာလေသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်၍ အဆီးအတားမရှိပေ။

ဒေါ်ပုသည် မျိုးစည်းက ကြိုးကို ဖြုတ်၍ တုတ်ချောင်းကို မျိုးစည်းတစ်စည်းတွင် သွားစိုက်ထားလိုက်သည်။ လှနွယ်မှာ ဒေါ်ပုလုပ်သလို မျိုးပေါမှ ကြိုးကို လိုက်ဖြုတ်သည်။

“ဒီမှာကြည့်ဟဲ့၊ ဟောဒီ ကန်သင်းက ခေါင်းချပြီး ကိုယ့်ငန်း

နဲ့ ကိုယ်စိုက်ရမယ်။ စိုက်တဲ့အခါ တစ်တောင်သုံးပင် အကွာအဝေး စိုက်ရမယ်”

ဒေါ်ပုသည် ရေထဲတွင် မျောနေသည့်မျိုးပေါထဲမှ မျိုးပင်များကို ဘယ်လက်နှင့်လက်တစ်ဆုပ် ကုန်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ဖင်ညီအောင် မျိုးမြစ်တွေကို ညှာလက်ဝါးနှင့် ဆောင့်ညှိပေးလိုက်သည်။ နောက်မှ ခါးကို ကုန်းလိုက်ကာ မျိုးပင်တွေ ညီညီကိုင်ဆုပ်ထားသည့် ဘယ်လက်ကို ဒူးပေါ်တွင် မှေးတင်လျက် မျိုးပင်များနှစ်ပင်စ သုံးပင်စ လက်မနှင့် မန်၍ ပေးလေသည်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲယူလျက် မြေတွင် ထိုးစိုက်သွားသည်။

ကုန်း၍စိုက်ရာတွင် လက်တစ်ဖြန့်အမီ အလျား သုံးတောင် လောက်နေရာကို ခါးနွဲ့ပြီး ဘယ်ပြန်ညှာပြန်ယိမ်းစိုက်သွားလေသည်။ ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ယိမ်းလာသည့်အခါတိုင်း ခြေတစ်ဖက်မှာ ဘယ်ပြန် ညှာပြန် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ ရှေ့ဒူးပေါ်တွင် မျိုးဖတ်ကိုင်သော လက်ကိုမှေးလျက်၊ နောက်ဒူးကို ဖြောင့်ဆန့်ထားသည်။

လှနွယ်မှာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဒေါ်ပုလုပ်သည်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကောက်စိုက်နေသည့်ဟန်မှာ ကိုယ်နေ မခိုးတရီနှင့်ကြည့်လို့ကောင်းသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

“တစ်ခါစိုက်ရင် နှစ်ပင်သုံးပင်ပူးယူစိုက်ရတယ်။ တစ်ပင်သေရင် တစ်ပင်ရှင်အောင်။ အပင်တွေကို တန်းစီစိုက်သွားတဲ့အခါ နောက်တစ်တန်းကျတော့ ပထမအတန်းနဲ့ ညီညီလိုက်မစိုက်ရဘူး၊ ဖိုခနောက်ဆိုင် စိုက်ရတယ်။ ညီညီလိုက်စိုက်ရင် လေမဝင်နိုင်ဘူး၊ ဖိုခနောက်ဆိုင်ပြီး စိုက်မှ လေဝင်လေပေါက်ရပြီး အပင်သန်တယ်။ ဒီမှာကြည့် ဒီလိုစိုက်”

ကောက်စိုက်သည့်အလုပ်မှာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ် မလွယ်လှပေ။ ကုန်း၍စိုက်သည့်အခါ ခါးတစ်နွဲ့စာ ကောက်စိုက် အခေါ် တစ်ငန်းတွင် ကောက်ပင်များကို ဖိုခနောက်ဆိုင်ကာ အကွက် လယ်အောင် စိုက်တတ်ရသည်။

လှနွယ်သည် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဒေါ်ပုပြသည့်နည်း အတိုင်း ကောက်ပင်တို့ကို တမန်းမြေထဲသို့ ထိုးစိုက်သွားလေသည်။ သုံးတန်းလောက်ရသောအခါ ကောက်ပင်များမှာ ဟိုယိုင်သည်ထိုးနှင့် လက်ယှက်ထိုးသလို ရှုပ်နေလေသည်။

“လှနွယ် နင့်ဟာ သည်လိုမဟုတ်ဘူး။ အပင်လေးတွေဟာ ငိုက်နေရတယ်၊ မရှုပ်ရဘူး။ လယ်ငှားလုပ်တဲ့လူက ကန်သင်းပေါ်က ရပ်ပြီး ငန်းကို ကြည့်တာနဲ့ ကောက်စိုက်တတ်တယ် မတတ်ဘူးသိ တယ်။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ပြန်စိုက်”

မိုးသံလေသံတွေထဲမှ ဒေါ်ပုက အော်ဟစ်၍ သင်ပြောနေသည်။ လှနွယ်မှာ ပြန်စိုက်ရ၍လည်း နည်းနည်းမှ စိတ်မပျက်ပေ။ ကောက် စိုက်မမြန်ရင်သာ ရှိရမည်၊ မတူတူအောင်တော့ ဂရုတစိုက် ကြိုးစား ပြီး လိုက်စိုက်လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေသည်၊ ချမ်းရမှန်းလည်းမသိပေ။ တစ်ဖက် လယ်ကွက်က နေ့စား မိန်းမဖော်များကို လှမ်းကြည့်ကာ မြန်မြန် သူတို့ နှင့်အတူ ရောစိုက်နိုင်အောင် တတ်ချင်သည့်စိတ်မှာ အားကျမခံ ပြင်း ထန်နေလေသည်။

မျိုးနှစ်ပေါလောက်ကျသွားသောအခါ ခါးဆန့်လိုက်လေသည်။ ခါးမှာ ချည့်နေလေသည်။ နောက်တစ်ခါ ခါးကိုမဆန့်ဝံ့တော့ဘဲ ကုန်း နေတာကမှ သူ့အရှိန်နှင့်သူ တော်သေးသည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။

မိုးသက် လေကြားထဲမှ တေးသီချင်းသံများ ထွက်လာလေသည်။

လှနွယ်သည် တေးသံကို နားစွင့်လျက် စိုက်နေပေသည်။

တို့လယ်သမားရဲ့ အဖြစ်ရယ်၊
ဘယ်လိုဝဋ်များ ဆိုက်ပါတယ်၊
အလုပ်မှာ ဆန်ဖြူပေမဲ့၊
ငစိန်ဆန်အနီကို မှိတ်၍စားရတယ်၊
တကယ်ပင် ငတ်သမျှအကျိုးဟာ၊
သူခိုး၊ ဓားပြတွေက၊
တကြည့်ကြည့်ပါကွယ်၊
လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ မွဲရတော့တယ်၊
ကြက်နဲ့ ဘဲတောင် မခံနိုင်ပါတယ်၊
လယ်ထွန်ရာ ဓားဝဲလို့ နွားဆွဲခံရတယ်။ ။

လယ်သမားဘဝ ဆန်ရအောင် လုပ်နေသော်လည်း စားတော့
ဆန်ဖြူကို မစားရဘဲ ဆန်ကြမ်းဆန်နီကိုသာ စားရပါကလား ...
စသည်ဖြင့်

နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသော လယ်သမားသီချင်း၏ အနက်ကို
ကောက်၍ သူနားလည်သလို စဉ်းစားကြည့်ရင်း လက်ကလည်း
တွင်တွင်ဖိစိုက်နေပေသည်။

လယ်ကွက်ထဲ၌ ညည်းကြသော တေးသံတို့မှာ တစ်ယောက်ဆို
လျှင် သံပြိုင်လိုက်ပြီးဆိုကြသည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ညောင်းချည့်နေ
အောင် ကုန်းစိုက်နေရခြင်းကို မေ့ပျောက်နိုင်စေခြင်းမှာ တေးဆိုဖို့သာ
ဖြစ်သည်။

လှနွယ်သည် သံပြိုင်လိုက်၍ ဆိုသံ ကြားကြားချင်း သူပါလိုက်
၍ ဆိုတော့သည်။

“ငတ်လိုက်ဟယ် ... ပြတ်လိုက်ဟယ်၊

ကပ်ဆိုက်တဲ့ ဒီအထဲထဲမယ်၊
တစ်ထွာကျော်နံငယ်၊
မလုံခြုံပြန်တယ်၊
လွတ်လပ်ရေးကို အသက်နဲ့လဲကာ။
ရဲဘော်တွေလည်း ကျွေးခဲ့ရတယ်။
ကျုပ်တို့လယ်သမားမှာ၊
ထယ်သွားနဲ့တော့ မကင်းနိုင်ပါဘူးတကယ်”။

“လှနွယ် ကောင်းကောင်းစိုက်။ ဒီနေ့ ဘယ်လောက်မှ မရရင်
နေပေစေ၊ ဖြစ်အောင်စိုက်ဟေ့”

ဒေါ်ပုက တစ်ချက်တစ်ချက် အော်၍ သတိပေးလေသည်။

“စိတ်ချ ဒေါ်လေး” ဟု လှနွယ်က သီချင်းဆိုရာမှ ကုန်း
အော်ပြောလိုက်သည်။

လှနွယ်သည် မျိုးတစ်ပေါက်ကုန်လျှင် ကောက်ပင်များကို အရိပ်
တကြည့်ကြည့်နှင့် ကြည့်မဝရှုမဝ ဖြစ်နေပေသည်။ တစ်ခါဖူးမှ သည်
လောက်တောင် စိတ်မပျော်ရွှင်ဖူး၍ သီချင်းကို အော်ဆိုပြန်လေသည်။

“ကွက်ကွင်းကာရယ်၊ မိုးသောက်လင်းရင်၊
ခမောက်ကို ဆောင်းကာ၊ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်
လို့ကာ၊ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်၊
အခါခါကိုပဲ ပျက်ခဲ့တယ်၊
လယ်သမားတွေမှာ ကွယ်။
သီတင်း သီလနှင့် ကြာလေ ဝေးဝေးပြီး၊
နွားပြာတွေ နွားဝါတွေပဲ၊ ပုတီးစိပ်ရပါတယ်။
ဪ လယ်သမားလောက၊ ဘယ်တော့မှ
ဒုက္ခ အေးပါ့မယ်....”

သီချင်းဆုံးသွားလျှင် ဘုန်းကြီးမျက်နှာကို ပြေး၍ ကွက်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“ကောက်ဖတ်တစ်ဖတ်ဟာ ပုတီးတစ်လုံးစိပ်သလိုဘဲ ကုသိုလ် ရတယ်တဲ့။ အဘက၊ ဟုတ်ပါဘူး ဘုန်းကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ သည် အပင်လေးတွေက စပါးတွေရမယ်၊ စပါးတွေက ဆန်တွေဖြစ်မယ်။ ဆန်ဟာ အသက်သွေးခဲတဲ့၊ အားလုံး အားလုံးစားကြဖို့ ကောင်းကောင်း စိုက်နေပါတယ်။ သည်ကုသိုလ်ကြောင့် လယ်ကလေးတစ်ကွက် လောက် ပိုင်ရစေသော်”

လှနွယ်သည် ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

လှနွယ်၏ နားထဲတွင် “လယ်ရှိတုန်းက၊ လယ်လုပ်တုန်းက” ဆိုသောစကားကို အခါပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အမေ့ထံမှ ကြား ခဲ့ရသည်။

လယ်ရှိတုန်းက ဝတ်ခဲ့ရတာတွေ၊ လယ်ရှိတုန်းက စားခဲ့တာတွေ၊ လယ်လုပ်တုန်းက လှူခဲ့တာတွေ။ ဒါတွေကို အမေပြောလို့သာ ကြား ဖူးနားဝရှိရသည်။ ထိုစဉ်က လူ ဖြစ်စရှိသေး၍ နည်းနည်းလေးမှ မမှတ်မိတာ နာတာပဲဟု အောက်မေ့ရတော့သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ရွှေနားသံသီးလေး ဆွဲပေးတာကိုလည်း ကြား ဖူးရုံ ကြားခဲ့သည်။ ရွှေဆင်ထားတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမြင်ဖူး၍ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက် ရွှေနားဆွဲနှင့်ရုပ်ကို မနည်းလိုက်မှန်း ကြည့်ရသည်။

လှနွယ် လူမှန်းမသိသည့် အရွယ်ကား လှနွယ်အဖို့ ဘာမှအသုံး မကျချေ။ ယခု လူမှန်းသိသည့်အရွယ်မှာလည်း လှနွယ်အဖို့ ဘာမှ အသုံးမကျပေ။ ဆန်းဆန်းပြားပြား မြင်လျှင် ကိုယ်နှင့်မတန်မှန်းသိရ သည်။ အဖိုးထိုက်၊ အဖိုးတန်မြင်လျှင် ကိုယ့်အရာမဟုတ်မှန်း သိရ

သည်။ သည်လိုသိသည့် လူမှန်းသိသည့်အရွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဝတ်ကောင်း စားလှ၊ ရွှေတွဲလွဲနှင့် ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ ရွယ်တူ
တန်းတူတွေကို မြင်ရင် လှနွယ်မှာ ငေးလျက်။

လယ်ရှိတုန်းက ဒါနှင့်ပဲ ပြီးလိုက်ရတော့သည်။ ဒါနှင့်ပဲ
ပျောက်သွားတော့သည်။

ပျောက်သွားသည်ဆိုသော်လည်း အစဉ်အမြဲမဟုတ်။ အရာဝတ္ထု
ကိုတပ်မက်သော စိတ်ကလေးက နှိုးဆွပေးလျှင် လယ်ရှိတုန်းက
အတိတ်မှာ ပြန်ပေါ်လာလေသည်။

အတိတ်မှအကြောင်းပြု၍ စိတ်ဆန္ဒအရ၊ အနာဂတ်လမ်းစပါ အစ
အနု ပေါ်လာရလေသည်။

လယ်သာရှိရင်၊ လယ်များရှိရင်။ ... သည်အသိအမြင်သစ်မှာ
တရေးရေး ထင်လာသည်။

ဘာလိုချင်လိုချင်၊ ဘာဝယ်ချင် ဝယ်ချင် လှနွယ်လိုချင်သည့်
အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများမှာ လယ်ကွက်ထဲက မြေကြီးထဲတွင် ရှိမှန်းတစ်
စစ ရိပ်မိလာသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နားရည်ဝကာ အတော်အတန်
နားလည်မှတ်သားမိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

လှနွယ်သည် လယ်များရှိရင်..... ဟု သိမြင်လာကတည်းက
လယ်ကို စုံမက်လာသည်။ လယ်လုပ်ချင်သည်။ လယ်လိုချင်သည်။
လယ်ကို ချစ်နေသည်။

လယ် လယ်၊ လှနွယ်ခင်တွယ်နေသည့် လယ်။
လယ်ထဲကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ ကောက်ပင်တွေလည်း စိုက်ပြီ။ ကောက်နှံ
တွေမှ ကောက်သီးတွေ ထွက်လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ စိုက်လိုက်သည့်
အသီးတွေမှာ သူ့အသီးတွေ မဟုတ်၊ သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ သူ့ဌေး
လယ်

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးက ကုသိုလ်ရမည် ပြောလိုက်ခြင်းကို
လယ်ကလေးတစ်ကွက်လောက် ပိုင်ရပါစေတော် ... ဟု လှိုက်လှိုက်
လဲ့လဲ့ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

* * * * *

လှနွယ်သည် ရေစက်လက်နှင့် မြသင်တို့ တဲနောက်ဖေးကဲလား ပေါက်၌ရပ်ကာ “မြသင်” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စောင် ခေါင်းမြီးခြံ၍ အိပ်နေသော မြသင်သည် လှနွယ်အသံ ကြား၍ စောင်ကို မျက်နှာလှုပ်ကာ ကဲလားပေါက်ကို မော့လှန်ကြည့် လိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသည့် လှနွယ်၏ခေါင်းတစ်ပိုင်းမှာ ကဲလား ပေါက်တွင် မိုးနေသည်။

“ပြီးခဲ့ပြီလား ဟေ့ ကောင်မ”

လှနွယ်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လျက် “မနက်က အမေလာသေး သလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မလာဘူး၊ မျိုးဘယ်နှစ်ပေါ်ပြီးခဲ့သလဲ”

“မပြီးပါဘူးအေ။ လယ်တစ်ကွက်ကို မျိုးဆယ်ပေါက်ကုန်အောင် တစ်နေ့ကုန်စိုက်ရတယ်၊ ခြောက်မူးရခဲ့တယ်”

အားမရသော လေသံဖြင့် ညည်းတွား၍ မြသင်ပေါ်သို့ ရေပေါက် မကျအောင် ခမောက်ဖျားက ရေများကို လက်နှင့်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်တော့ တတ်မှာပေါ့အေ၊ လယ်ထဲမှာ ထမင်းစားလို့ မမြိန်ဘူးလား။”

“မြိန်တာပေါ့၊ ချမ်းချမ်းနဲ့ ဆေးလိပ်သောက်လို့လည်း ကောင်း လိုက်တာအေ။ မညိမ်းရင်တို့၊ မအေးသင်တို့တော့ လယ်ထဲမှာ စိုက် တုန်းပဲ။ နေ့စားသမားတွေ ကောက်စိုက်မလွှတ်သေးဘူး။ ငါသာ နေမစောင်းခင် ပြန်လာတာ၊ ညည်းကို ပြောစရာရှိလို့”

လှနွယ်၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေလေသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်ယှက်လျက် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဖက် ၍ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေလေသည်။ ကိုယ်ပေါ်က တတောက်တောက် ယိုကျနေသည့် ရေပေါက်တို့သည် တဲနောက်ဖေးအဖိအောက် မြေကြီး ပေါ်တွင် အိုင်ထွန်းလျက်ရှိသည်။

“အမေ့ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်မှာ စိုးလို့လာပြောတာ အေရဲ့၊ အမေ မသိစေနဲ့နော်”

“အေးပါ။ ငါလည်း အဖျားမတက်တော့ဘူး၊ ကောက်စိုက်ဆင်း တော့ ငါပေးပါ့မယ်”

“အေး အေး၊ ပြန်ဦးမှ အမေ့မျှော်နေမယ် ...”

တဲနောက်ဖေးက ကန်သင်းပေါ်တွင် ချထားခဲ့သည့် ထမင်းချိုင့် နှင့် မုန့်သေတ္တာဘူးကို ကောက်ယူကာ လယ်ကန်သင်းရိုးအတိုင်း လယ်ကွက်တွေကို ကျော်၍ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် လယ်ကွက်တွေထဲ၌ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ တို့စရာပင် တွေကို နုတ်ယူသွားလေသည်။ ရေတွေထဲတွင် စိမ်းစိမ်းလဲ့လဲ့ ထွန်း တောက်မျောပေါက်နေသော မှိုနတို့၊ ဖားပေါင်၊ ကညွတ်၊ တက်ပြား

ကတောက်ဆတ်စသည့် တို့စရာညွန့်တွေကို ဝမ်းသာအားရစွာ လိုက်
ချိုးရင်း ထမင်းဆာလာတော့သည်။

တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းခဲ့သဖြင့် ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာသာ စားရသော်
လည်း ထောင်းသွင်းလိုက်သလိုပင် ထမင်းမြိန်လှသည်။ ညအိပ်၍
လည်း ကောင်းသည်။ “ကောက်စိုက်မှ စားလို့ အိပ်လို့ ပိုကောင်း တယ်”
ဟု လှနွယ် ပြောတတ်လာလေသည်။

တစ်လလောက် စိုက်မိသောအခါ လက်ညီလာ၍ နေ့စားပြောင်း
၍ စိုက်နိုင်သွားပေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ တုံးခေါက်သံ၊ ကြေးစည်
သံကို ကြားရလျှင် မွန်းတည့်ပြီဖြစ်၍ လယ်ထဲမှ ထမင်းစားတက်ကြ
ရလေသည်။

ထမင်းတောင်းကြီးသည် ကန်သင်းပေါ်၌ အငွေ့တထောင်း
ထောင်း ထနေလေသည်။ ပဲဟင်းအိုးကြီး၊ ငါးပိရည်အိုး၊ ငရုတ်သီးမှုန့်
အိုး၊ ပဲရေပွ တစ်လုံးနှင့် တို့စရာဗန်းတို့ကို လယ်ထွန်သမား သူရင်း
ငှားက ဆိုင်းနှင့်ထမ်း၍ ယူလာသည်။

အားလုံး ဝိုင်းအုံကာ တစ်ယောက်တစ်လက် ခူးခပ်၍ ကန်သင်း
ပေါ်၌ ထိုင်စားကြသည်။ ထမင်းမစားခင် အမယ်ကြီးတစ်ယောက်က
သံပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထမင်းဟင်းထည့်၍ ပန်းကန်ကို မြှောက်ကာ
ပသလိုက်သည်။

“ပိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အရှင်သခင်များ တင်ပါတယ်၊ မြှောက်ပါတယ်။
ကောက်စိုက်တုန်း ကလေးအမိုက်အမဲတွေ ပြောတာဆိုတာ ဗွေမယူပါ
နဲ့ အရှင်ကြီးတို့...”

တင်မြှောက်ပြီး၍ ပန်းကန်ပြားထဲက ထမင်း၊ ဟင်းကို နှိုက်ကာ
ဟိုဘက်သည်ဘက် လှမ်းပက်လိုက်ပြီးမှ အားလုံးစုဝေးပြီး ထိုင်စား

ကြလေသည်။

ကောင်းကင်၌ အံ့၍ ညိုညိုမှိုင်းလာသည်။ တိမ်ခဲတွေဆိုလျက် တိမ်ခိုးညိုရောင်ဆင်ကာ မှုန်ရိ၍ဝေနေရာမှ တစ်မိုးလုံး မဲလာလေတော့ သည်။

“မြန်မြန် စားဟေ့၊ တောင်ဘက်က မိုးညိုလာပြီ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် မိုးလယ်တစ်ခွင်မှ ပဲ့တင်ထစ်ချုန်းလိုက် သည့် မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ မိုးပေါက်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာလေ သည်။

ထမင်းစားနေကြသော ကောက်စိုက်မတွေမှာ စားရင်းမတ်တတ် ခမောက်ကခုးတွေကို ပြေးယူ၍ ဆောင်းကြရသည်။

ခေါင်း၌ ဆောင်းထားသည့် ခမောက်အောက်သို့ ထမင်းပန်းကန် ပြားကို မိုးလုံအောင် သွင်းစားရသည်။

ဟင်းခွက်၊ ငါးပိခွက်ထဲတွင် ချက်ချင်းပင် မိုးပေါက်ရေတွေ ပြည့်လျှံကာ စီးကျနေသည်။

လှနွယ်လည်း ပါးစပ်ထဲသို့ ထမင်းလုတ်ကို တစ်လုတ်ပြီး တစ်လုတ် ကမန်းကတန်း ပလုတ်ပလောင်းသွင်းရ၍ လည်ချောင်းနှင့် သွားလေရာ မိုးရေရောနေသည့် ပဲဟင်းရည်ကို သောက်ချရလေသည်။

ဇလုံထဲတွင် ဆီပူလိုမှုံထားသည့် ပဲရေပွ၌ ပါလေဟန် ကပ်နေ သည့် ဆီကလေးများမှာ ရေထဲတွင် ဝေလျက် မျောပါသွားကြသည်။

မြသင်မှာ ငါးပိခွက်ကြီးကို မိုးရေများအကြားမှ လှမ်းခပ်ရင်း “အကုန်သက်သာအောင် ဆားထိုးထားတာ မိုးရေဝင်တော့ အတော် ပဲတော့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိုးမှာ စဲပဲမဲခိုင်တော့ သဲသဲမဲမဲကြီး ရွာချနေလေသည်။

ဟင်းခွက်ထဲတွင် ရေတွေဝင်ချင်တိုင်း ဝင်နေခြင်းကို မည်သို့မျှ

မတတ်နိုင်ကြပေ။ သည်အတိုင်းပင် ကြည့်နေရပြီးတစ်ယောက်
တစ်လက် လုခပ်စားကြရသည်။

လှနွယ်မှာ ဗိုက်ပြည့်အောင် စားပြီးသွားသောအခါ အရိုးတွေ
ကွဲမတတ် စိမ့်ချမ်းလာလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနစ်နေရာတွင်
ထမင်းဆိပ်တက်၍ ပိုချမ်းလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဖက်ပေါ်တွင် စက္ကူတစ်ထပ်ပတ်၍ စက္ကူပတ်ဆေးလိပ်ကို
ချမ်းချမ်းနှင့် ဖွာရှိုက်သောက်လေသည်။ လက်ချောင်းများမှာ ပဲကြီး
တွန့်ဖြစ်လျက် ထုံကျဉ်နေ၍ကောက်စိုက်လျှင် ကောက်ဖတ်ဖန်နိုင်
အောင် ဆေးလိပ်မီးနှင့် ကင်ပေးရသည်။

မြသင်ကား အဖျားပျောက်ခါစ ရှိသေး၍ ဒီလောက်တောင် ချမ်း
အေးစက်နေတာ မဖြစ်ဘူးအဆိုပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ထမင်းစားပြီး တစ်အောင့်တစ်နားနေကြပြီးနောက် လယ်ကွက်ထဲ
သို့ ပြန်၍ဆင်းကြရသည်။

မိုးသည် သည်းရာမှ စဲသွားလေသည်။ မိုးစဲသွားသောအခါ လယ်
ကွက်ထဲတွင် ရေများလျှံနေ၍ ဖောက်ထုတ်ပေးရသည်။

ညနေစောင်းတွင် မိုးတိတ်သွားလေသည်။ နေရောင်ခြည်ကလေး
ထိုးလာ၍ တစ်ကွင်းလုံးမှာ စိမ်းနေတော့သည်။ စိုက်စပျိုးပင်တို့ကား
အမြစ်မတွယ်ခင် ဝါကြန်နေလေသည်။ သုံးရက်လောက်ရှိမှ ထိုအပင်
များ စိမ်းထောင်လာပေမည်။

လေမှာ တရကြမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိလေသည်။ ပျိုးပင်တို့မှာ
လေတိုက်ရာသို့ ယိမ်းသွားကြပြီး လေလွန်သွားမှ ပြန်ထောင်လာကြ
သည်။

လှနွယ်သည် ခေါင်းမထူဘဲ စိုက်နေလေသည်။ ခါးနာမှန်းပင်
မသိတော့ပေ။ လှနွယ်တစ်ယောက် ဇွဲရှိသည်။ ကောက်စိုက်ကောင်း

သည်ဟု နာမည်ကောင်းရအောင် ကြိုးစားပြီး စိုက်လေသည်။

ရွာထဲ၌ ကောက်စိုက်လိုက်ခေါ်နေသည့် လယ်သမားများသည် ကောက်စိုက်ကောင်းသူကို ရွေး၍ အလှအယက်ဈေးပိုပေးခေါ်တတ်ကြပေသည်။

* * * * *

ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်သွား၍ ကောက်စိုက်ချိန်လည်း ပြီးသွား
လေပြီ။

လှနွယ်သည် ကောက်စိုက်ရသည့် အခထဲမှ ထက်မီးအောက်မီး
တစ်အိုးဖုတ်၍ နေ့ဆွမ်းအမိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အမေနှင့်အတူ သွား
ကပ်ကြသည်။

ကျားတက်ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်ကြသောအခါ လှနွယ်က ထက်
မီးအောက်မီး မုန့်အိုးကို ရှေ့ကရွက်လျက် ဒေါ်သဲမြစ်မှာ နောက်က
လိုက်လာလေသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲ၌ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ ခရေပင်များ အုပ်ဝေလျက်
ရှိကြသည်။ ကျောင်းလှေကားရင်းတွင် အုတ်ရေတွင်းကြီးရှိလေသည်။
ရေတွင်းဘေးတွင် ငှက်ပျောပင်စည်များ ရံလျက်၊ အဖူးအခိုင်တွေနှင့်
ညွတ်ကိုင်းနေပေသည်။

ကျောင်းမှာ သွပ်မိုးလျက် ဘုံဆောင်အချွန်အတက်တွေနှင့် ခြေ
တံရှည် တစ်ထပ်ကျောင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာကြသောအခါ ဘုန်းကြီးကိုမြင်၍
ကျောင်းဖိနပ်ချွတ်စင်္ကြံတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးမှာ ကျောင်း

မကြီး၏ ခါးပန်းတွင် မှီထိုင်လျက် သွားကြားထိုးနေသည်။

စကြိုလမ်းအောက် ဖိနပ်ချွတ်မှ ထိုင်နေကြ၍ ကျောင်းခေါင်းရင်းက ဘုရားဆောင်၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်၊ နာရီ၊ ဗီရိုစသည့် ပစ္စည်းများနှင့် တည့်နေသည်။

ထက်မီးအောက်မီးမုန့်အိုးကို ရှေ့တွင်ချလျက် သားအမိနှစ်ယောက် ဦးချလိုက်ကြသည်။

ဒေါ်သဲမြစ်မှာ ဘုန်းကြီးမျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ အောက်ငုံစိုက်ထား၏။

“ကောက်စိုက်ပြီးပလား....”

“တင်ပါ့ဘုရား” ဟု လှနွယ် လျှောက်ရင်း ထက်မီးအောက်မီးအိုးကို ကျောင်းမပေါ် ဘုန်းကြီးရှေ့သို့ မတင်လိုက်သည်။

“ကုသိုလ်ရအောင် စိုက်ခဲ့ရဲ့လား....”

“စိုက်ပါတယ် ဘုရား၊ ဆုလည်းတောင်းပါတယ်”

ဘုန်းကြီးသည် သွားကြားထိုးသံကို ဖိနပ်ချွတ်စကြိုတစ်ဖက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။ သလိပ်တစ်ချက်ဟပ်ကာ ထွေးခံဆွဲ၍ တံတွေးထွေးပြီးနောက် လှနွယ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဆုများ တောင်းသလဲ....”

ဒေါ်သဲမြစ်သည် လှနွယ်ဘက်သို့ အသာငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးက ချိုသာကြည်နူးစွာ ပြုံးလေသည်။ လှနွယ်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သည့် အမူအရာနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာ ပြုံးနေသည်။

“ပြောစမ်းလေ ... ဘာဆုတောင်းသလဲ။ နတ်ပြည်ကို ဆုတောင်းသလား နတ်သမီး ဆုတောင်းသလား”

လှနွယ်သည် ဘုန်းကြီးရှေ့တွင် မအောင့်နိုင်၍ ခစ်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်ချင်လှ၍ ဘုန်းကြီးမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်း

ငုံ့လျက်၊ “မဟုတ်ဘူး ဘုရား” ဟု လျှောက်လိုက်ရလေသည်။

“နို့ ဘာဆုတောင်းသလဲ”

လှနွယ်မှာ ကျိတ်ရယ်နေလေသည်။ ဒေါသဲမြစ်က တံတောင် နှင့်တွက်၍ ပြောလိုက်လေဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“တပည့်တော် တောင်းတဲ့ဆုက လယ်ဘုရား လယ်၊ လယ် လိုချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းတယ်”

ငုံ့၍ရယ်နေရာမှ ဘုန်းကြီးမျက်နှာကို မော့ဖူးကာ မျက်စိမျက်နှာချို လျက် ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်လျှောက်လိုက်သည်။

လှနွယ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ မျက်နှာညှိုးနွမ်းသွားမိ လေရာ ရဟန်းတော်ဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ထားလိုက် လေသည်။

မွေးသချေကပင် လယ်ထဲတွင်ကြီး၍ လယ်ကိုသာလုပ်ခဲ့ပေ သည်။ လယ်လုပ်ရင်းနှင့် သီးစားခံလုပ်သည့် လယ်သမားဘဝမှ နွေ ကူလီ၊ မိုးကူလီ လုပ်ခစား၊ လယ်ကူလီဘဝသို့ သက်ဆင်းသွားရ သည်။ သူဌေးလယ်ကို သီးစားခံ၍ လုပ်ခဲ့တုန်းကဆိုလျှင် လယ်ထဲမှ ထွက်သည့် စပါးများကို သီးထောက်ခပေးရသည့်အပြင် မိုးတွင်း လယ်စရိတ်အတွက် ငွေ ၅၀၀ လျှင် စပါး ၁၀၀ နှင့် ချေးယူခဲ့ရသည်။ စပါးထွက်ချိန်ကျသောအခါ လယ်ရှင်က ပေါက်လာကာ လယ်သီး ထောက်ခနှင့် စပါးပေးယူငွေ စပါးများကို သလင်းထဲတွင် တင်းနှင့် ခြင်၍ သိမ်းပေးတော့သည်။ သို့တိုင် အကြွေးက မကျေလည်၊ အကျေ အလည်မဆပ်နိုင်လျှင် နောင်နှစ်ခါမိုးတွင် စရိတ်အတွက် စပါးပေး ငွေ ငွေမချေးမည်စိုး၍ မိုးတွင်းစားရန် ဝမ်းစာစပါးလေးမျှ မချန်နိုင် တဲ အကုန်ကျုံး၍ ခြင်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

သီးထောက်ခကတစ်မျိုး၊ စပါးပေးကတစ်မျိုး၊ ငွေတိုးက တစ်

မျိုး၊ ပုံသေတိုးကတစ်မျိုး၊ တင်းတိုးကတစ်မျိုး၊ ဈေးကြွေးကတစ်မျိုး စသည်ဖြင့် လယ်ပြီးတာနှင့်တစ်ချက်တည်း တစ်နေ့၊ တစ်မိုးလုံး ကုန်း၍ လုပ်ခဲ့ရသော စပါးများမှာ သလင်းထဲ၌ ပြောင်ကျသွားအောင် ခြင်ယူကြတော့သည်။ စပါးအထွက်ဆုတ်သဖြင့် ကြွေးမကျေလျှင် လယ်ပိုင်ရှင်များသည် ကျွဲနွားပါ သိမ်းယူလေသည်။ လယ်ကို စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ စိတ်ညစ်ညူးနေစဉ် ရွာထဲတွင် ပဉ္စင်းဒကာပေါ်၍ ကျောင်းသို့သွားကာ ပဉ္စင်းခံလိုက်သည်။ ပထမက ခေတ္တခဏဒုလ္လဘမှန်းထားဝတ်လေသည်။ သို့သော် လူထွက်လျှင် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဆို၍ လယ်သာလျှင် လုပ်တတ်သူဖြစ်လေရာ လယ်နားသို့လည်း မကပ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး စိတ်ကုန်ကုန်ဖြင့် ရဟန်းဘဝနေလက်စနှင့် ရဟန်းဘောင်တွင်ပင် ဆက်လက်၍နေခဲ့ရင်း ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးပင် ဖြစ်နေရလေသည်။ ရဟန်းဘောင်သို့ဝင်ခဲ့စဉ်အခါက လှနွယ် ငယ်ငယ်ပင်ရှိသေးသည်။

“လယ်ရှိချင်တယ်” ဟု လှနွယ်ထံမှ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်အောင် ကြားသိရ၍ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်ကာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားမိသည်။

ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ လယ်သမားတိုင်း ဤနည်းနှင့်နှင် ဖြစ်ကြ၊ ပျက်ကြသည့်တိုင် ဘုန်းကြီးအဖို့ရာတွင် ကံတရားဟု ကံကိုသာလွှဲချရပေမည်။

ဒေါသဲမြစ်တွင် ဘုန်းကြီးအရှေ့တွင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားလေသည်။ နောက်ကြောင်းတွေကိုသတိရကာ မျက်နှာကို အောက်ချလျက် ငုံ့နေပေတော့၏။

ဘုန်းကြီးလည်း ဒကာမတွေ ရှေ့ထားပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေရန် မသင့်၍

“လယ်လုပ်ချင်သကိုး” ဟု ပြောလိုက်ရကာ ဆက်လက်၍
“လယ်လုပ်ဖို့ရာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မလွယ်ကြောင်းတွေ
ကို လျှောက်ပြောပြနေလေသည်။

လှနွယ်သည် ငေး၍ နားထောင်နေသည်။ ဘုန်းကြီးအမိန့်ရှိပုံ
အတိုင်းဆိုလျှင် လှနွယ်အနေနှင့် နောက်ဘဝ နတ်ပြည်သို့ရောက်ဖို့ရာ
တွင် လွယ်ချင်လွယ်ဦးမည်။ ယခုဘဝ လယ်ရှိဖို့ အလွန်တရာမှ
ခက်သည်ကို နားလည်ရပေတော့သည်။

“ကောက်စိုက်ချိန်ပြီးတော့ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ် ဘာ
လုပ်ကြမလဲ”

ဘုန်းကြီးသည် ဒေါသဲမြစ်ဘက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်သည်။
ဒေါသဲမြစ်မှာ ငုံ့လျက်နေ၍ သူ့ကိုမေးမှန်းမသိပေ။ လှနွယ်ပင် လျှောက်
တင်ရပေသည်။

“ကောက်စိုက်ခရတဲ့ငွေနဲ့ ရွက်ကော်ရိုးက ကိုသာဦးတို့ပိုက်မှာ
ငါးတွေသွားဝယ်ပြီး ငါးပိလုပ်ရောင်းမလို့ ဘုရား”

ဘုန်းဘုရားသည် ရိုးဘေးတွင် ဖျာကြမ်းခင်းပြီး ပုံထားသော
ငါးပုံထဲကငါးတွေ တခုနဲ့တခု တဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်နေပုံကို သွားမြင်မိသည်။
ရဟန်းတော်၏နားနှင့် ကြမ်းတမ်းခြင်းရှိလှ၍ နားလွဲနေလိုက်ကာ
နှလုံးမချမ်းသာဖြစ်ခြင်းဖြစ်မိလေသည်။ ဥပေက္ခာပြုနိုင်မှ တော်တော့
မည်....

“တန်ဆောင်မုန်းကျရင် ဒကာမကြီး ကောက်ရိတ်ဦးမလား”

“တင်ပါ့” ဟု ဒေါသဲမြစ်က တစ်ခွန်းပင် တင်လိုက်သည်။

“ငါးပိလုပ်ပြီးတော့ ထင်းခွေသွားရမယ် ဘုရား” ဟု ဒေါသဲမြစ်
ကိုယ်စား လှနွယ် ဆက်လက်၍ လျှောက်သည်။

လယ်သမားများမှာ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်တွင် လယ်လုပ်

ငန်းမရှိသေး၍ နွားတွေသာ မြက်ရိတ်ကြွေးရသည်။ ထင်းခွေကြရသည်။ တန်ဆောင်မုန်း စပါးရိတ်ဆင်းနေခိုက် ဆိုက်စရာ ထင်းရှိ အောင် အားလပ်တုန်း ကြိုတင်၍ ထင်းခွေထားကြရသည်။

လူဝတ်နှင့် နေစဉ်တုန်းက သည်အချိန်ကို ကျောက်တန်းနောက် ဘက်က တောကြီးထဲသို့သွားကာ ထင်းခွေရလေသည်။ ထင်းတုံး များပင်မက တဲတိုင်အတွက်ပါ ခုတ်ယူကာ လှည်းနှင့်တိုက်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ တောကြီးထဲသို့သွားဝံ့မည် မဟုတ်ကြ။ တောစပ်တွင် ပေါက်နေသော တစ်လံလောက်မြင့်သည့် မြရာပင်၊ ဘန့်ပွေးပင်၊ ပဲပြားပင်တွေကို ဖြတ်လှဲကြကာ အရွက်များ ကို ဓားနှင့်သင်၍ အချောင်းတွေကို ကြိုးနှင့်စည်းလျက် ခေါင်းနှင့်ရွက် ယူကြရပေမည်....

ဘုန်းကြီး၏ ရင်ထဲတွင် မချမ်းသာ၍ လောကဓံတရားကို ကြပ်ကြပ်နုလုံးသွင်းကာ ဆိတ်ဆိတ်ပင် ထိုင်နေတော်မူသည်။ အတန် ကြာမှ ---

“အေးအေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေကြ ထိုင်ကြ၊ အကုသိုလ် ကိုကြောက်ကြ၊ အပါယ်ငရဲ မရောက်စေနဲ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း မမေ့နဲ့။ ကဲ ရှိခိုးကြ။ ငါးပါးသီလခံ၊ ရေစက်လည်းချသွား.....”

သားအမိနှစ်ယောက်ကို ငါးပါးသီလပေးကာ ရေစက်ချပြီးနောက် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ ထသွားလေသည်။ လှနွယ်တို့လည်း ထက်မီး အောက်မီးအိုးကို ဆွမ်းစားကျောင်းတွင် လှယ်ထားခဲ့ကာ ကျားတက် ကျောင်းမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။

* * * * *

နေ့ရက်တို့သည် အရောင်အသွေးအဆင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် သစ်ဆန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ မြရည်စိုလူးနေသည့် စိမ်းသောအရောင်၊ စိမ်းသောအသွေးရှိသည့် စပါးပင်တို့သည် ရွှေရောင်အဆင်းဖြင့် ထွန်းပပြန်ကာ ထိန်ဝါ ဝင်းမှည့်၍ လာကြလေပြီ။

လယ်သမားများမှာ တံစဉ်ကို သလျက်ကောက်ရိတ်ဆင်းရန် ဆွမ်းတင်နေကြလေသည်။ ကွင်းထဲတွင် မြွေပါးကင်းပါး ဖယ်ရှားတော်မူပါရန် အရှင်ကြီးတို့အား ဆွမ်းတင်ကာ ပသဆုတောင်းကြကုန်သည်။ ကောက်ရိတ်ရန် ပြင်ကြ ဆင်ကြ၍ ရွာထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

ဒေါ်သဲမြစ်သည် ပန်းပဲဖိုတွင် တံစဉ်သပြီး ချေပြီ။ မနက်ဆင်းတော့မလား၊ ဘယ်ကွင်းလဲ စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည့်အသံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက် အားတက်သရောရှိနေကြသည်။

လှနွယ်သည် အမေစပါးရိတ်ဆင်းလျှင် စပါးရိတ်သင်မည်၊ ကောက်သင်းလိုက်ကောက်မည်ဟု ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ဝမ်းအသာကြီးသာနေသည်။ စပါးတွေ မဝင်းမမှည့်မီ အပင်များအုံထလျက် အပင်

ပွားကာ သန်စွမ်းနေကြခြင်းကို လယ်ထဲသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သွားကြည့်ရသည်မှာလည်း အမောပင်။

လှနွယ်လယ်ထဲသို့ သွားလျှင် ဦးသူတော်နှင့်တွေ့ကြသည်။ သူဌေးကိုခွက်လယ်ကို သီးစားခံ၍လုပ်သော ဦးတုတ်တို့ထံတွင် ဦးသူတော်မှာ သူရင်းငှားလုပ်နေသည်။

“စပါးတွေ မှည့်ကုန်ပြီ” ဟု ဦးသူတော်ကို အားရပါးရ အော်ဟစ် ပြောမိသည်။

ဦးသူတော်မှာ ကောက်လှိုင်းဖြန့်ရန်တလင်းလုပ်ဖို့ လယ်ကွက် တစ်ကွက်ကို ဂျုတ်ဆွဲနေလေသည်။ လှနွယ်သည် ကန်သင်းရိုး၌ရပ် လျက် ဂျုတ်ဆွဲပုံကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

လှည်းတန်းနောက်တွင် ပျဉ်ပြားကြီးတပ်လျက် နွားများမှာ အားပြု၍ ဆွဲနေကြရသည်။ နွားနှစ်ကောင်စလုံးပင် ပိန်ချုံးလျက် နံရိုး အပြိုင်းပြိုင်းထကာ ဖင်ချွန်နေလေသည်။ ချည်ချည်နဲ့နဲ့ ဆွဲသွားကြ ရင်းက ထိုင်းမှိုင်းလေးလံသော မျက်လုံးများကို ဖြည်းနှေးစွာ မျက် တောင်ခတ်၍ သွားကြလေသည်။ ရှေ့ကတစ်ချက် ရုန်းလိုက်တိုင်း ပျဉ်ပြားကြီးမှာ မြေပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်၍ ပါသွားလေသည်။

ဦးသူတော်သည် ဂျုတ်နောက်မှ ကြိမ်လုံးကို ကိုင်လျက် တစ် ကိုယ်လုံးမှာ ပေကျံညစ်ထပ်လျက်ရှိသည်။ ပျဉ်ပြားစောင်းကို လက်နှင့် ဖိ၍နွားများကို ရေရွတ်လျက် မောင်းနေလေသည်။ မြေပေါ်တွင်ရှိနေ သော မြေကြီးခဲတွေကို ပျဉ်ပြားကြီးက တိုက်ယူသွားလေသည်။ မြေ ကြီးခဲတွေ ပြည့်လာလျှင် ပျဉ်ပြားကြီးကို လှုပ်၍ တလင်းဘေးတွင် မြေခဲတွေပုံထားပြီးနောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် မောင်းလျက် မြေညှိ နေလေသည်။

“ဦးသူတော် တလင်းပြီးတော့မလား”

ဦးသူတော်မှာ တော်တော်နှင့် မကြားနိုင်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်
မေးရသည်။

“ဘယ်ပြီးဦးမလဲ၊ လှည်းနဲ့မောင်းပြီး မြေညီအောင် တလင်း
ခေါက်ရဦးမှာပေါ့”

“တလင်းခေါက်ပြီး၊ ပြီးရော မဟုတ်လား.....”

လှနွယ်သည် ဘာမဆို မေးတတ်သည်။ မြင်မြင်ကရာ မေးတတ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်အငြိမ်မနေဘဲ စုံတကာစေ့အောင် တစ်မေး
တည်း မေးနေလေသည်။

“ခေါက်ပြီးတော့ ရေလိုက်ဖျန်းပေးရမယ်”

“ရေဖျန်းပြီးတော့ တလင်းဖြစ်ရောပေါ့”

ဦးသူတော်သည် ဂျုတ်ဆွဲနေခိုက် စကားကြောရှည်ခြင်းကို စိတ်
မရှည်ဟန်ဖြင့် “တယ် ... လျှာရှည်တဲ့ ကောင်မကလေး” ဟု
ဆိုလိုက်သည်။

“ဦးသူတော်ကလဲ အကောင်းပြောတာပဲ ဥစ္စာ”

“ရေဖျန်းပြီးတော့ မြေကြီးကို နောက်ချေးနဲ့ လိုက်ကျဲပေးရမယ်
ဟ.....”

“နောက်ချေးနဲ့ ကျဲတော့ ဘာနဲ့ကျဲမှာလဲဟင်”

လှနွယ်မှာ မေးခွန်းထုတ်ပြီး ရယ်နေလေသည်။ ဦးသူတော်
အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း တောင်မေး၊ မြောက်မေးလုပ်ရင် စိတ်တိုမှန်းကို
သိလေသည်။

“လက်နဲ့ လိုက်ကျဲမှာပေါ့ဟဲ့ ဘုန်းကြီးသမီးရဲ့၊ လက်နဲ့ ...
လက်နဲ့”

ပြောလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာထားနှင့် မိမိ
အားစွေစောင်းကြည့်ရှုနေသော ဦးသူတော်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ချင်

ယောင်ဆောင်ကာ၊ အသံကိုလည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ အနီး အနားမှရှိသော စပါးပင်တွေကို လှုပ်ခါကြည့်နေလေသည်။ စပါးခိုင် တွင် ပြတ်သီးနေသည့် စပါးစေ့ကလေးတွေကို ဆွတ်ချွေကာလက်ခုပ် ထဲတွင် လက်ဖနောင့်နှင့်ပွတ်၍ အခွံချွတ်နေလေသည်။ အခွံတွေက မကျွတ်၍ သွားနှင့်ကိုက်ကာ ဝတ်ဆံကို ဝါးကြည့်လေသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မကလေး မပြန်သေးဘူးလား၊ ပြန်လေ”

“ကိုပိုက်တို့ဆည်ကို သွားရဦးမယ်”

“ဘာလုပ်တုန်း”

“ငါးခေါင်းဖြတ်မယ်”

လှနွယ်သည် ကောက်စိုက်ပြီးနောက် အနားနေရသည်ဟူ၍ မရှိ ပေ။ ငါးပိုက်သို့သွားကာ ငါးသလဲထိုး၊ ငါးခုံးမတွေကို ငါးပိလုပ်ရန် တင်းနှင့် နှစ်တင်း ဝယ်ယူလိုက်သည်။

ငါးတွေကို ဆုံထဲတွင်ထောင်းလျက် အကြေးထိုးကာ ဆားပက်နေ ပြုပြီးသောအခါ အိုးသိပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် မြသင်တို့နှင့် ကျောက်တန်းတောစပ်တွင် နေကုန်နေခန်းသွား၍ ထင်းခွေရလေ၏။ ထင်းခွေပြီးသောအခါ မနက်စောစော ရွာထဲတွင် ပဲပြုတ်လည်ရောင်း လျက် နေ့လယ်တွင် ဆည်သို့သွားကာ ငါးခေါင်းဖြတ်သည်။ ဆည် ၌ ငါးခေါင်းချိုးပေးလျှင် ငါးတစ်ဟင်းချက်ရလေသည်။

“ဘုန်းကြီးသမီးက ငါးခေါင်းဖြတ်သကိုး” ... နားထဲ၌ ထော် လော်ကန်လန်ကြီးဖြစ်၍ ဦးသူတော်က ပြောင်လှောင်သရော်လိုက်ကာ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်နေလေသည်။

လှနွယ်သည် ရင်ထဲတွင် လှိုက်၍မျက်ရည်တွေ ကျလှခမန်းဖြစ် လာလေသည်။ သို့သော် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာမည်ကို ဦးသူတော် မမြင်စေချင်ပေ။ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

ဝမ်းနည်းပြီးမှ ဘာကို ဝမ်းနည်းမှန်းကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြနေသလိုဖြင့် အသံထွက်ဘဲ စိတ်ထဲက ပြောပြရုတ်ဆို၍ နေလေသည်။ ဤသို့ စိတ်ထဲက ပြောပြလိုက်ရမှ ရင်ထဲတွင် ချောင်ချိ သက်သာသွားလေသည်။

ကောက်စိုက်ပြီးနောက် သားအမိနှစ်ယောက် ကျပန်းအလုပ် တွေကို လျှောက်လုပ်ရင်း ကောက်ရိတ်ချိန်ကို စောင့်ကြရသည်။ ဆယ် ဧကရှိသော လယ်တစ်တုံးကို ကောက်ရိတ်ရန် စာချုပ်ထားပြီးကြပြီ။

စာချုပ်ထဲတွင် ကောက်သင်းကောက်နှံတွေကို ဖိတ်ဖိတ်စင်စင် အောက်မကျစေပါဘူး။ စပါးများလည်း မကျွမ်းရစေပါဘူး။ အချိန်မီ ပြီးအောင်ရိတ်ပါမည် စသည်ဖြင့် အာမဝန်တာခံ၍ ချုပ်ဆိုကြရသည်။ အချိန်မီပြီးအောင် တစ်လနီးနီးကြိုးစားပမ်းစားရိတ်ကြရပေမည်။

နံနက်အရုဏ်တက် လယ်တောထဲတွင် အလင်းရောင်ဟူ၍မရှိ။ လရိပ်မှာလည်း မှုံတိမှုံမွားဖြင့် လင်းလင်းထင်းထင်းမမြင်ရချေ။ နှင်း နှင့်မြူတို့မှာ ထွေးယှက်ကာ ပိန်းမှုံနေလေသည်။ နှင်းလေသည် အဆီး အတားမရှိဘဲ မြူးဂေ့တိုးခွေနေလေရာ အသားထဲသို့ စူးဝင်အောင် အေးမြသွားလေသည်။

လှနွယ်သည် တံစဉ်ကို ပုခုံးပေါ်တွင်ထမ်းလျက် နှင်းထဲတွင် တိုးသွားနေသည်။ ကန်သင်းပေါ်က မြက်ပင်များနှင့် တိုက်ထိ၍ ထဘီ နားမှာ စိုရွဲနေလေသည်။ ဒေါသဲမြစ်မှာ တောင်းကိုရွက်ကာ ချမ်းချမ်း နှင့် ဆေးလိပ်တိုကိုဖွာလျက်နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေ သည်။

လယ်ကွက်ထဲတွင် တီးတိုးတီးတိုး လူသံများကိုကြားရလေ သည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ လေးလေးတွဲတွဲတွန်လိုက်သည့် ကြက်တွန် သံမှာ လေထဲတွင်လွင့်၍နေလေသည်။ လေးဖက်လေးတန်တွင် ကုပ်ကုပ်

ကုပ်ကုပ်နှင့် သွားနေကြသော သဏ္ဍာန်တွေကို မည်းမည်း--မည်းမည်း မြင်နေရသည်။ လယ်ထဲသို့ အလျှိုအလျှို ထွက်လာကြသည့် ကောက် ရိတ်ကြမည့်သူများမှာ အများအားဖြင့် ယောက်ျားများသာ ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမဆို၍ နှစ်ဦး သုံးဦးသာလျှင် တွေ့မြင်ရပေသည်။

တော်တော်ကလေး လျှောက်မိသောအခါ အရုဏ်ဦးကို ကြိုဆို လိုက်ပေသော တုံးခေါက်သံ၊ ကြေးစည်ထုသံနှင့် ခွေးတွေတစ်ပြိုင် တည်းရော အူနေကြသည့် အသံများပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ထိုအသံ များမှာ တော်တော်နှင့် မစဲနိုင်ဘဲ ကြည်နူးစရာကောင်းလောက်အောင် လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

နှင်းရည် ဖြန်းလောင်းထား၍ စပါးပင်တို့သည် ရွဲ့ရွဲ့စိုကာ ငိုက်ကျ နေကြ၏။ တွဲလောင်းကျနေသော စပါးအခိုင်အဖျားတွင် နှင်းပေါက် တို့သည် အောက်သို့တစ်စက်စက် ကျဆင်းလျက်ရှိလေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်သည် လယ်ကွက်တွေကို ဖြတ်ကာ ခပ်ပြင်း ပြင်းလျှောက်လာကြ၍ မောလာကြသည်။

ဦးတုတ်တဲတွင် အမောအပန်းဖြေရန် တစ်အောင့်တစ်နားတက် ထိုင်ကြသည်။ လှနွယ်သည် ချမ်းလွန်း၍ မီးဖိုနားတွင် သွားထိုင် သည်။ မျက်နှာကို မီးရိုန်ဟပ်မှ နွေး၍သွားပေသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် ထမင်းအိုးကြီး တည်ထားလေသည်။ မီးဖိုတစ်ဖက်ရှိ နွားတင်းကုပ်ထဲ၌ နွားသံတွေကို ကြားရသည်။ နွားများမှာ ဝပ်လျက် အမြီးခတ်ကာ ကောက်ရိုးဝါးပြီး၍ စမြုံ့ပြန်နေကြသည်။

တောင်ထိပ်စွန်းမှ နေဝန်းသည် တဖြည်းဖြည်းပေါ်ထွက်လာလေ ပြီ။

စိုစွတ်အေးစက်သော ဆောင်းနံနက်ကို အပူငွေ့ဖြင့် ဖြည့်လောင်း ထွေးပိုက်လျက် ရှိလေသည်။ ဝေမှုန်နေသည့်နှင်းတို့ တဖြည်းဖြည်းပါး

လာရာမှ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိလာပြီး စပါးပင်များတွင် တွဲခိုနေကြသော နှင်းဥတို့ကို လှုပ်ခါပုတ်ချပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

နေရောင်ခြည်ကို လှုံ့ရသည့် တစ်ခဏ နှင်းရည်များ သွေ့ခြောက်လွင့်ပျောက်သွား၍ စပါးပင်တို့သည် ဝင်းဝါမော့ထောင်၍ လာကြလေ၏။

ကျောတွင် အင်္ကျီမရှိဘဲ လုံချီအဟောင်းကို ကျောမှ ရင်တွင် သိုင်းချည်လျက် ခမောက် ဆောင်းကာ စပါးရိတ်နေကြသည့် ကောက်ရိတ်သမားများသည် စပါးပင်မှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ကုန်းရိတ်နေကြသည်။

လှနွယ်သည် စပါးပင်များကို လှမ်းဆွဲကာ တံစဉ်နှင့် ရွယ်လိုက်သောအခါ၊

“ဟဲ့”

ဒေါ်သဲမြစ် လှမ်းငေါက်လိုက်၍ တံစဉ်ကို အသာချထားလိုက်ရသည်။

“အောင်မယ် တံစဉ်ကို ဘာမှတ်လို့လဲ၊ မရိတ်တတ်ရင် လက်ရှသွားမယ် ...။ ငါ ရိတ်တာကိုကြည့်”

လှနွယ်သည် ဘာပြောပြော ရိတ်ကြည့်ချင်သည်။ ရှုချင်ရှု၊ ပြတ်ချင်ပြတ် ရိတ်ဖြတ်လိုက်ချင်သည်။ မရိတ်ရဘူး ဟန့်တားလိုက်၍ ကန်သင်းပေါ်က ရပ်ကြည့်ကာ လက်ယားနေလေသည်။

“ကောက်ရိတ်တာ ပင်ထောင်ရိတ်ရတာက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရိတ်ရလို့ သက်သာတယ်။ ပင်လှဲရိတ်ရတာက ကုန်းရိတ်ရတော့ မသက်သာဘူး”

“ပင်လှဲဆိုတာ ဘာလဲအမေ”

ဒေါ်သဲမြစ်သည် ကန်သင်းပေါ်က ဆင်း၍ ရိတ်တော့မည်ဟု

ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်ကာ အဝတ်ကို ခေါင်းပေါင်းနေလေ၏။

“စပါးပင်တွေ တစ်တန်းနဲ့ တစ်တန်း၊ တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင်ထိပြီး အရွက်အခက်တွေ ရှုပ်နေတော့ ရိတ်လို့လွယ်အောင် အပင်တွေကို ဝါးလုံးနဲ့ လိုက်ဖိထားတာ ပင်လှဲပေါ့”

လယ်တစ်ကွက်တွင် ဝါးနှင့်ဖိထား၍ အပင်များ မြေပေါ်တွင် မှေးကျနေသည်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြလေသည်။

“လဲနေတဲ့အပင်တွေ ဘယ်လိုရိတ်မလဲ အမေ....”

“ကုန်းပြီး တံဇင်ဦးနဲ့ ကော်ရိတ်ရတယ်....”

ဒေါသဖြစ်သည် အပင်များထောင်နေသော လယ်ကွက်ကို အရင် စ၍ ရိတ်လေသည်။

ကန်သင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ စပါးတောထဲသို့ ခြေတစ်လှမ်းချ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စပါးပင်များမှာ နဖူးနှင့် တိုက်နေလေ၏။ အပင်တွေကို ညာဘက်လက်က တံစဉ်နှင့်သိမ်းလျက် ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ဖမ်းဆုပ်ကာ ဆွဲရိတ်လိုက်သည်။ ရှိခနဲ ရိတ်လိုက်တိုင်း လက်ဖနှောင့်နှင့် တံစဉ်နှောင့်မှာ ထိတိုက်၍ သွားလေ၏။ လှနွယ်သည် ကန်သင်းမှဆင်း၍ အနားတွင် လာရပ်ကြည့်နေလေသည်။

အပင်တစ်ဆုပ် ဖြတ်ပြီးလျှင် ရိုးဖြတ်ပေါ်သို့ ကောက်သင်းဆုပ်များကို မကျအောင် အသာခွေလှဲချတင်ထားခဲ့သည်။ ကောက်ဆုပ်သုံးဆုပ်ရိတ်ပြီးသောအခါ၌ စပါးပင်အချို့ကို အပင်ရင်းကသွား၍ ရိတ်ဖြတ်လိုက်ကာ အသီးကို ဇောက်ထိုးထား၍ အရွက်တွေကို အမြစ်ခြေမှ လက်နှင့်လှန်သပ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အပင်များကို ခွဲ၍ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ကြက်ခြေခတ်လိမ်လျက် ဆူးခတ်ကြိုးလုပ်လေသည်။ ပြီးလျှင် ရိတ်ဖြတ်လိုက်သည့် ရိုးဖြတ်တွေ၊ ရိုးငုတ်တွေကို လဲသွားအောင် ခြေထောက်နှင့် လိုက်ဖိပြီး

နောက် ဆူးခတ်ကြိုးကို ဖြန့်တန်းချလိုက်လေသည်။

လှနွယ်မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကောက်လှိုင်းစည်းဖို့ ကြိုးပါတစ်ခါတည်း လုပ်ရတယ်။ ရိတ်ထားတဲ့ ကောက်ဆုပ်ကို ဒီကြိုးပေါ်မှာ လေးကော်ချရမယ်။ လက်နဲ့ သုံးဆုပ်ဖြတ်တာကို တစ်ကော်၊ လေးကော်ကို ကောက်လှိုင်းတစ်လှိုင်းခေါ်တယ်။ ကြည့်ထား”

ဒေါသဲမြစ်သည် ရိတ်ပြီးကောက်ဆုပ်များကို လေးကော်ပြည့်အောင် ကြိုးပေါ်တွင် ချပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ရိတ်ပြန်လေသည်။ သုံးဆုပ်ပြည့်၍ တစ်ကော်ရလျှင် ကြိုးလုပ်ပြန်လေ၏။

ကောက်ငန်းထဲ၌ ဖြန့်ထားသော ကြိုးတွေပေါ်တွင် ကောက်လှိုင်းများကို တန်းစီ၍ တညီတညာတည်း တစ်ပုံစီပုံ၍ ထားလေသည်။ ကြိုးပေါ်တွင် ပုံထားသည့် ကောက်သင်းအပုံတစ်ပုံကို ကြိုးစည်းပေးမည်ဟု လှနွယ်လည်းဒူးထောက်လျက် ကြိုးစကိုကောက်ယူလေသည်။

“သူရင်းငှားက သူ့ဟာသူ ငန်းထဲမှာ လိုက်စည်းလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ ရိတ်ပြီး ကြိုးပေါ်မှာ ပုံချထားခဲ့ရတာပဲ ဒါတွေသာ စည်းနေရရင် အချိန်ကုန်မှာပေါ့”

လှနွယ်မှာ နတ်ကရာ ကျီးမော နေလေသည်။ မျက်စိထဲတွင် တံစဉ်နှင့် လက်ဖနောင့် ပွတ်တိုက်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ရိတ်ပုံမှာ အလွန်မြန်သည်။ ရိတ်လိုက် ကြိုးလုပ်လိုက်၊ ပုံလိုက် ရိတ်လိုက်နှင့် လုပ်နေကျနေ၍ မွန်းတည့်လောက်တွင် ကောက်လှိုင်းအပုံ နှစ်ဆယ့်ငါးပုံရသွားသည်။

နေသည် ချစ်ချစ်တောက်အောင် ပူပြင်းလာလေ၏။ ဝင်းထိန်နေသော စပါးခင်းကြီးမှာ နေပူကျဲကျဲကြီးထဲတွင် အရောင်ထိုးလွန်း၍

မျက်စေ့တွေ ပူကျိန်းလာသည်။ စပါးပင်ရှ၍ ဒေါသဲမြစ်၏ ခြေသလုံးများတွင် အစင်းတွေ နီရဲလျက်ရှိလေသည်။ လေတိုက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ လက်နှင့်ဆွဲလိုက်သည့်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်ပွတ်ထိသွားသည့် အသံတို့မှာ ခြောက်ကျိကျိရှုတတနှင့် အူယားစရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

လယ်တဲသို့ တက်ကာ ဒေါသဲမြစ် ထမင်းစားပြီး အမောအပန်းဖြေနေခိုက်တွင် လှနွယ်သည် တံစဉ်ကို ဆွဲ၍ ခိုးရိတ်လိုက်သည်။ တံစဉ်တစ်ချက်နှင့် လက်ဖနောင့်တွင် သွေးများပန်းထွက်လာလေသဖြင့် အမေ မသိအောင် ကောက်ရိုးနှင့် သုတ်ပစ်ရလေသည်။

ဒေါသဲမြစ် ကောက်ပြန်ဆင်းရိတ်သောအခါ လှနွယ်လည်းကောက်လှိုင်းသိမ်းပြီး ရိုးဖြတ်တွေသာ ကျန်သော လယ်ကွက်တွေထဲ၌ ကောက်သင်းကောက်နှံများကို အပင်ကြိုအပင်ကြားတွင် လိုက်ရှာကောက်ယူနေလေသည်။

လယ်တစ်ကွက် ကုန်သွားလျှင် ဦးသူတော်သည် ကောက်လှိုင်းတွေကို ကြိုးလိုက်စည်းကာ လှည်းနှင့် တိုက်ပြီး တလင်းထဲတွင် သွားပုံထားလေသည်။

နေဝင်ရီတရော အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ လယ်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံး လိုက်ရှာ ကောက်ခဲ့သော ကောက်နှံတွေမှာ တောင်းနှင့်တစ်တောင်းရခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် နိမြန်းသော နေလုံးကြီးသည် ရွဲနေပေသည်။ ကောင်းကင်၌ ပြာရင့်သော တိမ်ခိုးတိမ်တန်းကြီးများ ယှက်သန်းလျက် ရှိချေသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်တွင် အမြင့်အနိမ့်အကာအကွယ်ဟူ၍မရှိ၊ ညီညာပြန့်ပြောကျယ်ဝန်းနေလေသော လယ်ပြင်ကြီးမှာ မဆုံးနိုင်အောင် ပတ်ဝိုင်းသိုင်းချဲ့လျက်ရှိ၏။

ကျယ်ပြန့်သော တလင်းကြီးထဲ ကောက်လှိုင်းစည်းများကို ညီညီညာညာ စီချထား၍ ကောက်ပြန့်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ကောက်လှိုင်းခေါင်းများတွင်ရှိသော အသီးအနှံအချို့မှာ ထောင်လျက်ပြတ်ခဲနေကာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲကြသေးပေ။

စပါးနယ်ရန် ငှားထားသည့် ခွာကြီးခွာငယ်၊ နွားထီး၊ နွားမ နွားပေါက်ကလေးများမှာ ဆယ်ကောင်လောက်ရှိပေမည်။

ဦးသူတော်သည် ကောက်ပြန့်အလယ်တွင် ရပ်လျက် တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ နဖားကြိုးကိုထိန်း၍ စပါးနယ်နေလေသည်။ နွားတစ်အုပ်ကို ကြိုးနှင့်သီကာ ကောက်ပြန့်ပေါ်တွင် ပတ်ချာလှည့်၍

ခြေနှင့်နင်းနယ်ခိုင်းနေသည်။ နွားအုပ်မှာ စေခိုင်းရာအတိုင်း ကောက်
ပြန်ပေါ်တွင် တသိကြီး ပတ်ချာလှည့်လျက် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်သွား
နေကြသည်။

နွားများက ခြေထောက်နှင့် နင်းသွားကြ၍ စပါးသီးများမှာ အခိုင်
မှ တဖြုတ်ဖြုတ် ပြုတ်ကြွေကာ အောက်သို့ ကျကုန်လေသည်။

ဦးသူတော်သည် နွားများကဲ့သို့ပင် အခြားကို ဘာမျှမကြည့်၊
နွားတွေခြံရံလျက် ကောက်ပြန်ထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကိုယ်ကို
ပတ်ချာလှည့်၍ နေရလေသည်။ မဲသဲသော ကျောတွင် အင်္ကျီမရှိဘဲ
ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်၍ ခမောက်ကို နောက်
သို့ လှန်ဆောင်းထားလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆီဆုံတွင်
လည်နေသော ဆုံတိုင်ကြီးကဲ့သို့ အဆင်မပြေလှချေ။

ကောက်ရိုးပေါ်တွင် နင်းနေကြသော နွားများ၏ပါးစပ်တွင်
စပါးနယ်နေစဉ် ကောက်ရိုးများကို သွားနိုင်အောင် ပါးချုပ်တပ်၍
ပေးထားသည်။

ရှေ့နွားနောက်မှ နွားဖြူကြီးမှာ သွားရည်တွေ တများများနှင့်
ကောက်ရိုးများကို စားချင်လှ၍ ရှေ့သို့မသွားနိုင်ဘဲ ငိုက်နေလေ၏။
အစာကို မြင်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းဟ၍ မရနိုင်ရကား ခေါင်းတယမ်း
ယမ်းဖြင့် နှုတ်သီးနှင့် ထိုးနေလေသည်။

သူရပ်နေ၍ သူ့နောက်က နွားများမှာ ရပ်ဆိုင်းလျက် တရှူးရှူး
တရှဲရှဲဖြင့် အမောအပန်းဖြေကာ တသင်းသင်းထွက်နေသည့် ကောက်
ရိုးနဲ့ကို ရှူရှိုက်၍ အနံ့ခံနေကြသည်။

ဦးသူတော်သည် နွားဖြူကြီး၏ ကျောကို တအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်
သည်။ နွားဖြူကြီး၏ ကျောကုန်းသားမှာ တဆတ်ဆတ်လှုပ်သွား လျက်
မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ဖြင့် လှမ်းသွားနေလေ၏။

နွားများကို ခေတ္တအနားပေးသည့်အခါတွင် ကောက်ပြန်တွေကို ကောက်ဆွနှင့်လိုက်၍ ဖွဆွပေးပြီးနောက် နွားများကို ပြန်နင်းခိုင်းပြန်သည်။

လှနွယ်သည် တလင်းဘေးသို့ ရောက်လာပြီး နွားခွာအောက်က ကောက်နှံတွေကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ စပါးကုန်၍ ကောက်ရိုးချည်း ကျန်နေသော နေရာကို နင်းသွားတိုင်း နွားခြေအောက်က ကြွ၊ ကြွနှင့် ခွာသံ တစ်မျိုးထွက်၍ နေလေသည်။

မိမိစိုက်လိုက်သည့် ကောက်ပင်တွေ၊ အမေက ရိတ်ပေးသည့် ကောက်နှံတွေ သည်စပါးတွေ ဘယ်လောက်ထွက်ပြီး ဘယ်လောက်ရမည်လဲဟု စိတ်ဝင်စားကာ တွက်ချက်ကြည့်လိုလာသည်။

“ဦးသူတော်၊ သူရင်းငှားခ စပါး ဘယ်လောက်ရသလဲတော်”

“တစ်နေ့လုပ်ခ စပါး ငါးဆယ်ရမှာပေါ့ဟ”

“ဒါဖြင့် ဦးသူတော် စပါးအတင်း ငါးဆယ်ရတော့မှာပေါ့နော်...”

ဦးသူတော်သည် ကောက်ရိုးများကို ကောက်ဆွတံနှင့်မ၍ အသီးများကို ခါနေရာမှ “ဘယ်ငါးဆယ် အကုန်ရမလဲ၊ မိုးတွင်းတုန်းက အိမ်မိုးဖို့ငွေနှစ်ဆယ် အရင်ယူထားတော့ နှိမ်ဦးမှာပေါ့...”

“ကျန်တာတွေကို ဦးတုတ်ရမှာပေါ့....”

“ဦးတုတ်လည်း ထွက်သလောက် ဘယ်အကုန်ရမလဲ...။ သီးထောက်ခတို့ ကြွေးတို့ပေးစရာတွေက ပိုင်းလို့ ကျန်ကျန်ပါစေဦး....”

“ဘယ်လောက် ထွက်မလဲ”

ဦးသူတော်သည် ကောက်ဆွတံကို ချလိုက်ပြီးလျှင် ခါးထောက်၍ ကောက်ရိုးအောက်ကစပါးတွေကို ဟိုလှည့်သည်လှည့်ကြည့်ကာ ... “လေးရာငါးဆယ်လောက် ထွက်မလားမသိဘူး” ဟု ဖြည်းဖြည်းလေးလေးချင့်မှန်း၍ ပြောလိုက်သည်။

လယ်များရှိရင် ဟူသော အတွေးမှာ လှနွယ်၏ ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ လှနွယ်သည် နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ စေ့လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍ နေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းကာ သက်ပြင်းချလျက် အတွေးကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

လယ်နှင့်ပတ်သက်၍ လယ်ရနိုင်နည်း၊ လယ်လုပ်နိုင်နည်းတွေကို စဉ်းစားတွေးတော ကြည့်ခဲ့သမျှ အဖက်ဖက်က အလှမ်းအဝေးကြီးသာ ဝေးနေခဲ့၏။

မျက်လုံးများကို စိုက်လျက် ကောက်ပြန်ကြီးကို မျက်တောင်မျှပင် မခတ်နိုင်ဘဲ အားထုတ် ကြိုးပမ်းပြီး ကြည့်နေစဉ် မျက်လုံးများသည် မှုန်မှိုင်းညှို့ဆိုင်း၍ လာလေသည်။ ထို့နောက် ဝမ်းနည်း-ဝမ်းနည်းလာ၍ စို့ထွက်လာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်များနှင့် ခတ်ပစ်ရလေသည်။

“လှနွယ် ...”

ခေါ်သံလိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။ လှနွယ်သည် လှည့်မကြည့်ခင် သည်အသံကို မကျက်မိ၍ နားအာရုံတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းပင် လှည့်၍ ကြည့်သည်။

လက်ကိုင်ပဝါဖြူကို ခေါင်းတွင် စည်းလျက် လုံချီအောက်စကို လှန်၍ ပေါင်လယ်တွင် တစ်ကြော့တစ်ခါထပ်စည်းဝတ်ထားသော မိမိနောက်က လာနေသည့် ခပ်ရွယ်ရွယ် လူငယ်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကိုယ်နေ လုံးကျစ်ကျစ်နှင့် အသားအရေ ညိုမည်းကာ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်ကလေးရှိသော မျက်နှာတွင် ရယ်ပြုံးထား၍ သွားများမှာ ဖြူဖွေးနေပေသည်။

“အမယ် လူထွက်လာပြီလား.....”

လှနွယ်သည် အံ့ဩစွာဖြင့် အနားသို့လျှောက်လာသော လူငယ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“မနက်ကပဲ ရှင်လိင်ပြန်လိုက်တယ်ဟ၊ တဲမှာ အဖေကို မတွေ့လို့ လယ်ထဲလိုက်လာတာ....”

မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသော လှနွယ်ကို မကြည့်သလို ကြည့်သလို ဟန်နှင့်ပြန်ပြောပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူငယ်၏ ပွင့်လင်းချိုမြိန် နုပျိုတက်ကြွနေသော ဟန်အမူအရာများကို လှနွယ်သည် ငေးစိုက်လျက်ပင် ကြည့်နေသည်။

“ဗျို၊ ဦးသူတော်၊ အဖေကောဗျ...”

ဦးသူတော်သည် ကောက်ဆွတ်နှင့် ကုန်း၍ ကောက်ဆွနေရာမှ လှည့်၍ကြည့်ကာ “မောင်သိန်းလားဟေ့၊ မင်းလူထွက်လာပလား” ဟု လှမ်းမေးနေသည်။

“အဖေကောဗျ၊ အဖေကော”

မောင်သိန်းက အလျင်စလို ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဦးတုတ် စက်ကို သွားတယ်၊ မနက် ပုန်းမကြည်လှည့်ပွဲလုပ်ဖို့ ကောက်ညှင်းဆန် သွားကြိတ်တယ်ကွ”

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ”

“မှောင်ရင် ရောက်လာမှာပေါ့၊ ဆန်က နှစ်တင်းတောင် ကြိတ်ရတာကွဲ့...”

မောင်သိန်းသည် ဦးသူတော်၏ စကားများကို ဆုံးအောင်နားမထောင်၊ ကြားရဟန်လည်းမတူ။ တစ်ခါတည်း လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ရွှင်ပျကြည်လင်သော မျက်နှာဖြင့် လေချွန်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပုံကို လှနွယ်သည် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးပြူးနှင့် အံ့ငေးကြီးငေးကြည့်နေသည်။ သို့ကြည့်နေရာမှ မျက်စေ့ထဲတွင် လူသဏ္ဍာန်

ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အခါတွင် “ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနိုင်လိုက်တာ...”
ဟု တစ်ကိုယ်တည်းရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

* * * * *

နပျိုလန်းဆန်းသော နေရောင်ခြည်ကလေးသည် သက်ကယ်
ကြားမှ ဆင်းပြု၍လာလေသည်။

လှနွယ်သည် ခေါင်းကို ဆီရွဲရွဲထည့်၍ ကုပ်ပေါ်က ဆံတောက်
တွေကို ဆံပင်ရှည်နှင့် ဆုပ်စုကိုင်ကာ နောက်တွင် တစ်ပတ်ကျော့၍
ထုံးလေသည်။

နောက်မှ မဝင့်တဝင့်၊ မမိတမိ ဖြစ်နေသေးသော ဆံတို ဆံစတို
ကို လက်နှင့်စမ်းကာ ဆီနှင့်သပ်၍ ဖိပေး၏။ ကုပ်ပေါ်၌ သနပ်ခါး
များ ထူပိန်းအောင်လူးထားသည်။ ခေါင်းဖြီးပြီး ကုပ်တွင် ဆီတွေပေ
ကာ လက်ကြောင်း ထင်နေလေသည်။ ဆီရောင်မှာ ပြောင်ထင်း၍နေ
သည်။ နဖူးဆံစတိုတွင်လည်း လက်နှင့်ပွတ်မိ၊ ထိမိ၍ ဆီများဖြင့်
ကွက်ပြောင်နေသည်။ သနပ်ခါးစက်များ ထူပြောနေသည့် လေးထောင့်
မှန်ချပ်ကလေးကို ကိုင်ထောင်လျက် မျက်နှာနှင့်အပ်ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် မှန်ကို ကြည့်လေ၏။ မှန်ထဲတွင် အစက်အပြောက်များ
အကြားမှ ခပ်ဝါးဝါးပေါ်နေသော သူ့ရုပ်ကို ဂရုစိုက်ကာ မြင်အောင်
ကြည့်ပုံမျိုးလည်း မကြည့်ပေ။ မှန်ကိုသာကြည့်လေ၏။ ဆီကွက်နေ
သော မျက်နှာကို မှန်ထဲ၌ မြင်မိခြင်းလည်း မရှိပေ။

မှန်ကိုထောင်၍ သနပ်ခါးအစက်အပြောက် လွတ်ရာနေရာ မှန် သားတွင် နဖူးတစ်ကွက်၊ ပါးတစ်ကွက်၊ မေးစေ့တစ်ကွက် တစ်ကွက်စီ လှည့်ပတ်လျက် မျက်စိမှေးကာ ကြည့်နေလေသည်။

ပါးပေါ်၌ သနပ်ခါးကို ထူထူကြီး ပါးကွက်ရိုက်လူးထား၍ အသားတွေတင်းနေသဖြင့် ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဟဖြလိုက်ရ၏။ ပြီးလျှင် မျက်ခုံးပေါ်က သနပ်ခါးများကို ဘီးနှင့်ဆွဲခြစ်သည်။ စိတ် လိုက်မာန်ပါ ခပ်မြန်မြန်ကြီး ဆွဲဆွဲခြစ်နေသဖြင့် မျက်ခုံးအထက် မျက်ရိုးစပ်က သနပ်ခါးများပါ ကွာကျကုန်လေသည်။ မျက်ခုံးစပ် တွင် သနပ်ခါးမရှိတော့ဘဲ အသားပေါ်လာကာ နီမြန်းနေသည်။ မျက် ခုံးဆွဲပြီး လျှာထုတ်လိုက်ကာ လျှာကို လက်ညှိုးနှင့် ဆတ်ခနဲ တို့ လိုက်သည်။ လက်ညှိုးတွင် ပါလာသည့်တံတွေးစိုစိုနှင့် မျက်တောင် မွေးကို စမ်းသုတ်ပစ်သည်။ အရှိန်နည်းနည်း လွန်သွား၍ မျက်တောင် မွေးများပင်မက မျက်ခွံပါ တံတွေးများကွက်ပေသွားသည်။ ဖြီးသ လိမ်း ခြယ်ပြီးသွား၍ မျောက်ကွင်းဖြူ ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် စောင်းလိုက်၊ တည့်လိုက်လုပ်ပြီး ကျောက်ပြင်ပေါ်၌ မှန်ကလေးကို အသာပြန်မှောက်ထားလိုက်သည်။

ခါးထဲက တိုနဲ့နဲ့သရက်ထည် အင်္ကျီကိုမူ အခါအခါပြန်၍ ငဲ့ ကြည့်၏။ သရက်ထည် အင်္ကျီ၏ အဆင်းမှာ ညိုညိုညစ်ညစ် အဆင်း ထွက်နေပေရာ “အဟောင်းနှင့်တူသည်” ဟု စိတ်တိုင်းမကျပေ။ စိတ် တိုင်းမကျ၍ လဲဝတ်ရန် သည့်ထက်ကောင်းသည့်အင်္ကျီလည်း မရှိ ပေ။

လုံချည်လဲရန် ကျန်သေး၍ တဲထရံ ဓနိရွက်ကြား၌ ဖြန့်ညှပ်ထား သော လုံချည်ကို ခြောက်မခြောက်ဆုပ်စမ်း ကြည့်ပြီးလျှင် ဆွဲယူကာ မတ်တတ်ရပ်၍ ထပ်ဝတ်လေ၏။ ထဘီပေါ်မှ အစိမ်းအဝါ ပန်းပွင့်များ

သည် အရောင်အဆင်း ပျက်တက်တက်နှင့် ဖားဥများစွဲကာ စိုထိုင်း
နေပေသည်။

အရွယ်ရောက်လာမှ သူ့ကိုယ်ကိုယ်သူ သည်တစ်ခါလောက် လှလှ
ပပ ဝတ်ချင်စိတ်မှာ မဖြစ်စဖူး ထူးထူးကဲကဲပြင်းထန်သွားလေသည်။
သွားစရာ လာစရာရှိရင် ဝတ်ဆင်ရန် အင်္ကျီတစ်ထည်ကောင်း၊ ထဘီ
တစ်ထည်ကောင်းမှ မဝယ်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား
သည်။

ထိုအခိုက် မြသင်သည် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။
မျက်နှာချေဖုံလောက်အောင် လူးလာသော သူ့မျက်နှာမှာ ရွန်းရွန်း
တောက်နေလျက် ပါးပေါ်တွင် သွေးရောင်လျှမ်းကာ အားရလွန်းလှ
ဟန်ဖြင့် တရွရွ ဖြစ်နေလေသည်။

“လှည့်တော့မယ်တော့” ဟု သူက သတင်းပေးလေသည်။

“လှည်းတွေ စုနေကြပြီအေ၊ တို့တဲက လှည်းတော့ အစောကြီး
ထွက်သွားတယ်။ ညည်းများ သွားနှင့်ပြီလားလို့၊ လာအေ သွားကြ
စို့....”

သူတို့သည် တဲနောက်ဖေးမှ လယ်တောသို့ အပြေးအလွှား ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။

လယ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ သဲသဲလှုပ်နေသော အသံများကို
ကြားရလေသည်။ စပါးရိုးပြတ်တွေ ထူထပ်နေသော ကွင်းထဲ၌ လှည်း
တွေ စုရုံးလျက် ရှိကြသည်။ လှည်းပေါ်တွင် လူများအချို့ရောက်နေ
ကြလေပြီ။ တချို့လည်း လှည်းနားတွင် ရပ်လျက် လှည်းတွေကို အလံ
များလိုက်စိုက်နေကြသည်။ ပန်းရောင်၊ အနီ၊ အဝါ၊ ခေါင်းပေါင်း
ပဝါစသည် ယနေ့နံနက် လှည်းတိုင်းတွင် ထူသောအလံအဖြစ် တံခွန်
စိုက်နေကြသည်။

ဦးတုတ်တဲရှေ့တွင် ပရိသတ် တရုန်းရုန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။ အငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို တောင်းကြီးထဲ၌ နှိုက်ယူပြီး သံပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ကာ လာလာ သမျှပရိသတ်ကို ကျွေးနေလေသည်။

လှနွယ်သည် သံပန်းကန်ပြားကိုကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဆုပ်ဆုပ်ပြီး အဝစားနေပေတော့သည်။ မြသင်မှာ ဦးတုတ်ဇနီး ဒေါ် သစ်နှင့်အတူ တောင်းထဲမှ ကောက်ညှင်းများကို လက်မလည်အောင် ဝိုင်းဝန်းခူးခပ်၍ ပေးနေရလေသည်။

ကလေးတစ်အုပ်သည် ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းနားတွင် ဝိုင်း အုံကာ လက်ဖြန့်၍ ဆူညံစွာ တောင်းနေကြသည်။

လက်ထဲ၌ ကောက်ညှင်းတစ်ဆုပ်ရသွားလျှင် ကလေးတွေမှာ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်ကာ ကန်သင်းရိုး၌ ကောက်ညှင်းစားနေကြ သည့် ကလေးဖော်များ ရှိရာသို့ ပြေးသွားလေသည်။

ကောက်ညှင်းစားရင်း လူတွေကြည့်လိုက်၊ လှည်းတွေ ကြည့် လိုက်နှင့် သဲသဲရုတ်ရုတ်ဖြစ်နေသည်ကို အားရကာ ခုန်ပေါက်ဟစ် အော်လျက် အတော်ပင် မြူးထူးနေကြလေသည်။

ကလေးသိုက်ထဲတွင် အင်္ကျီမရှိ၊ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် ကလေးတစ် ယောက်မှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို စားရင်း အလံတွေကို ငေးနေလေ သည်။ ကြေးအလိမ်းလိမ်း၊ ဖုတ်အလူးလူး ကိုယ်နှင့်နှပ်တွေ တွဲလောင်း ထွက်လျက် ငေးရပ်စားနေခိုက် အခြားကလေးတစ်ယောက်က နောက် မှနေ၍ ကန်သင်းပေါ်က အလစ်တွန်းချလိုက်သည်။

အတွန်းခံရသည့် သူငယ်လေးသည် လဲကျမသွားဘဲ သူ့ရှေ့က ရပ်နေသည့် မိုးကြိုးနားကွင်း၊ ငွေခြေချင်းဝတ်ဆင်လျက် ဦးထုပ်အနီ ကလေးဆောင်းထားသော လေးငါးနှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးလေးသာ

အရှိန်နှင့် ထိုးလဲကျသွားသည်။

ရိုးပြတ်ထဲတွင် ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ကြောက်ကန်၍ အော်ဟစ်ငိုလိုက်သော ကလေး၏အသံသည် စိကနဲ ညံသွားလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာလဲနေပြီ ...” ဟု ပြောပြောဆိုဆို မိန်းမနှစ်ယောက် တဲပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်က ကလေးကို ဆွဲယူကာ တစ်ယောက်က အတွန်းခံရသည့် သူငယ်ကလေးကို ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေလေ၏။

“နင် ... မကောက်သား မဟုတ်လား။ သေခြင်းဆိုးကလေး ကလေးကို သည်လိုပဲ တွန်းရသလား ဟင်း”

ကလေးသည် ထူလိုက်ခါမှ ပိုမို၍ ကျွက်ကျွက်လောင်အောင် ငိုနေလေသည်။

“ကျွန်တော် တွန်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုကောင်က ကျွန်တော့် လာတွန်းတော့ သူက ရှေ့ကနေလို့ တိုက်မိပြီး လဲသွားတာ”

“ဘာ ... ကျွန်တော်တွန်းတာ မဟုတ်ဘူးလဲ”
မိန်းမကြီးသည် ထဘီကို စွန်တောင်ဆွဲကာ ပါးစပ်ပြဲအောင် အော်လိုက်သည်။

တဲထဲမှ ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်ထွက်လာကြကာ “တော်ပါဗျာ ...၊ ကလေးတွေပဲ ဆော့ကြတာပေါ့ ... ဟု လာဖျန်ကြသည်။

မိန်းမကြီးမှာ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်နှင့် အပြီးမသတ်နိုင်ဘဲ ဖွဲ့နွဲ့တိုင်းထွာပြီး ဆဲဆိုနေလေ၏။ ကလေးကို သည်လောက်မဆိုလှဘဲ ကလေးအမေ မကောက်ကိုသာ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်၍ ဆဲဆိုနေပေတော့သည်။

မိမိအား လက်ညှိုးတင်ငါ့ငါ့နှင့်ရန်တွေ့နေပုံကို စောင်း

ကန်းစောင်းကန်းနှင့် ပြန်ကြည့်လျက် တော်တော်ကလေးရောက်လျှင် အမြင်မတော်လုပ်ပြကာ သူငယ်ကလေးသည် ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍လှည်းတွေရှိရာသို့ တအားကျိုးပြေးလေသည်။

လှနွယ်သည် ကလေးရန်ပွဲကို ငေးနေမိ၍ အနားတွင် မောင်သိန်းရောက်လာသည်ကို မသိလိုက်ပေ။

“မြသင်ရေ ...၊ ရော့ သောက်ဟေ့” ဟု ပြောလိုက်သော မောင်သိန်း၏အသံကို ကြားရတော့မှ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဟင်းသောက် ပန်းကန်လုံးနှင့် နွားနို့ထည့်၍ မြသင်ကို မောင်သိန်းက လှမ်းပေးနေသည်။

မြသင်သည် မောင်သိန်းလက်မှ လှမ်းယူလိုက်ကာ နို့ပန်းကန်ကို ကောက်ညှင်းတောင်းနံ့ဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ လှနွယ်သည် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ အသာပြန်လှည့်နေလိုက်သည်။

“လှည်းနဲ့လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ ငါ မောင်းမယ်....”

မြသင်သည် လှနွယ်ကို လှည့်ကြည့်ကာ “လှနွယ်နဲ့ လိုက်မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မောင်သိန်းက မိမိကို ကြည့်မကြည့်တော့ ကျောခိုင်းထား၍ မမြင်ရပေ။ မိမိအား “လှနွယ် လိုက်မလား” ဟု တစ်ခွန်းမှ လှမ်းမေးဖော်မရဘဲ ထွက်သွားသည့်အတွက် လှနွယ်၏ စိတ်သည် “သင်းက လယ်ရှိလို့သွေးကြီးတာ”ဟု ထုံကျင်၍ သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင်မ နွားနို့သောက်မလား”

မြသင်သည် မလုံသလို ပြုံးစိစိနှင့် လှမ်းမေးလေသည်။

“ငါမသောက်ချင်ဘူးအေ ...၊ ညည်းသာ သောက်ပါ”

သူ့ကိုမှ လာပေးသော နို့ပန်းကန်ကို မျက်နှာအမ်းအမ်းနှင့်

သောက်လိုက်ရသည်။

ပုန်းမကြည်ရှင်မကို ခေါ်ရန် အချိန်တန်၍ လှည်းတွေဆီသို့ စုရုံး၍ ထွက်သွားကြသော လူအုပ်ကြီးနောက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြသည်။

လှနွယ်တို့လှည်းတွင် မောင်သိန်းက မောင်းလျက် ကလေး၊ လူကြီး ပြတ်သိပ် ထိုင်ကြသည်။ လှနွယ်သည် နောက်ဆုံးမှ ခြေတွဲလောင်းချကာ ထိုင်လိုက်လာသည်။

တစ်စီးနောက်မှတစ်စီး အစီအစဉ်အလိုက် တလင်းဆား ကောက်လှိုင်းတိုက်သည့် လှည်းလမ်းကြောင်းမှ ထွက်လာကြသည်။

လှည်းတွေ ထွက်လာကြသောအခါ နေရောင်အောက်တွင် ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသည်။ အချို့ လယ်ကွက်ထဲတွင် စပါးများကို လှေ့နေကြသည်။ လှေ့စင်ပေါ်မှ လွင့်နေသည့်စပါးအမှေးအမှားအမှင်များမှာ မွန်သွားမတတ်ပင် လွင့်လာလေ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရှိသော ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ လှည်းများကို ဦးတိုက်၍ မောင်းသွားကြသည်။ ပုန်းမကြည်ရှင်မကြီးသည် ညောင်ပင်ပေါ်၌ အကိုင်းကိုမှီလျက် မိမိဆီသို့ တန်းစီမောင်းလာကြသော လှည်းတန်းကြီးကို မလှုပ်မရှား အိန္ဒြေရရ ရှုစားတော်မူနေသည်။

ကောက်ရိုးတွေကို လူနှင့်တူအောင် အရုပ်ကြီးလုပ်ထားကြကာ မိုးလင်းစကပင် ညောင်ပင်ကြီးပေါ်၌ သွားတင်ထားလိုက်သည်။

ရှင်မ၏ခေါင်း၌ ဆံစုတပ်လျက် သရက်ထည်ထဘီအနီပွင့်၊ ပိတ်အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ဆင်ပေးထားကြသည်။ ရှင်မဘေးတွင် ပန်းရောင်ပဝါတစ်ပိုင်းကို ဝါးလုံးတွင်ချည်ကာ အလံလုပ်လျက် သစ်ကိုင်းနှင့် ချည်နှောင်ထူစိုက်ထားလေသည်။

ညောင်ပင်ဆီသို့ ရောက်လျှင် အပင်ပေါ်က အရှင်မကို ချီမခေါ်

ယူလိုက်ကြပြီး ရှေ့ဆုံးလှည်းက တင်ယူသွားရသည်။

အရုပ်ကြီးကိုထောင်ကိုင်ထားကာ လှည်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ မောင်းသွားလေသည်။ လှည်းတွေမှာ တစ်လှည်းနှင့်တစ်လှည်း အမိလိုက်ကာ အပြိုင်မောင်းလိုက်ကြသည်။

ရှင်မကြီးသည် လှည်းပေါ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ စိုက်မတ်နေလျက် တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကန်သင်းအဆင်းတွင် မြူးရွှေခန့်ဆော့နေလေ၏။ ရှင်မကို ကိုင်ထားသည့်လက်များက အထက်သို့မြှောက်လာလေလျှင် ရှင်မမှာ ယိမ်းခါ၍ သွားပြန်လေသည်။

“ပုန်းမကြည်ရှင်မ” ဟု လှည်းဦးက လူရွယ်တစ်ယောက်က စအော်လိုက်လေသည်။

လှည်းပေါ်က လူရွယ်တွေလည်း တိုင်လိုက်သည့်အတိုင်း ပဲ့တင်ဟိန်းအောင် လိုက်ဆိုကြလေသည်။

“ပုန်းမကြည်ရှင်မ
နို့ပျင်းကိုးတောင်ကျ
တို့လယ်ထဲက ကျော်ကျော်
သုံးတောင်ကျော်တဲ့ တို့စပါး
မထွက်စေလား ထွက်စေလား”

အသံများလည်း လေထဲတွင် အားရတက်ကြွဖွယ်ရာ မြူးလွင့်ပျံ့ဝဲ၍ နေလေသည်။

“ထွက်စေဟေ့ ထွက်စေဟေ့”

ပရိသတ်အားလုံး နောက်ဆုံး ထိုသို့ ဝိုင်းအော်ဟစ်ကြသည်။

“ထွက်စေဟေ့ ထွက်စေဟေ့” ဟု ဝိုင်းအော်ပေးကြသည့် အသံတို့သည် လယ်သမားများအား ကြွရွှ၍ ထလာစေသည်။ ကလေးတွေ ဝိုင်းအော်ကြသည့် အသံများပါ လေထဲတွင် သံသေးသံကြောင်

တုန်ယင်၍ ညှပ်ထွက်လာသည်။

လှနွယ်သည် မိမိကို မောင်သိန်း အဖက်မလုပ်ပုံကို စဉ်းစားတွေး တောလာလေသည်။ ငယ်ငယ်ကလည်း ကစားဖော်ကစားဖက်ဖြစ် သည်။ ယခု ရှင်လိင်ပြန်ပြီးမှ အမူအရာတစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွား ပုံကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ လူတွေ အော်ဟစ်နေကြသည့် အသံများမှာ စိတ်ကူး လွန်နေ၍ နားထဲသို့ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက် ဖြစ်နေရာမှ သတိရပြီး “ထွက်စေဟေ့ ထွက်စေဟေ့” ဟု လိုက်အော်လိုက်ရသည်။

လှည်းနံတောင်တွင် စိုက်ထားသည့် ရောင်စုံပဝါအလံများသည် တလူလူယမ်းလွင့်ကာ လှည်းပေါ်ကလူများ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲလျက် နေလေသည်။ နွားများသည် လည်ကိုမော့လျက် တတင်တင်ခြုံသံပေး ကာ ဒုန်းဆွဲ၍ ပြေးကြပေသည်။

“သုံးတောင်ကျော်တဲ့ တို့စပါး”

မထွက်စေလား ထွက်စေလား

ဟူသော သံပြိုင်အသံတို့သည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ပေါ်ထွက်လာပြန်လေသည်။

သို့သော် ထိုခဏ ညီညာဖျဖျ သီဆိုသွားသော သံချပ်ကို “ထွက် စေဟေ့ ထွက်စေဟေ့” ဟု အော်ရမည့်အစား အသံတစ်ခုက ဝင် ၍ ဖျက်လိုက်လေ၏။

ထိုအသံမှာ -

“ခပ်ကြပ်ကြပ် ... ခပ်ကြပ်ကြပ်” ဟူသော အသံဖြစ်လေသည်။

“ခပ်ကြပ်ကြပ် ... ခပ်ကြပ်ကြပ်”

ထိုသူတို့ကား စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုကို နှုတ်မှ ဖွင့်၍ လှစ်ဟလိုက်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

စပါးများအထွက်ဆုတ်နေခြင်းကို “ခပ်ကြပ်ကြပ် -- ခပ်ကြပ်
ကြပ်” ဟု ဖွင့်ထုတ်ညည်းတွားသံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအသံတွင် အဖိ
အနှိပ် မလွတ်ကင်းကြသည့် ယွင်းရော်စုတ်မြည့်နေသည့် မြေရှင် သွေး
စုပ်စံနစ်ကြီး၏ လွှမ်းမိုးမှုအဖြစ်ဆိုးကို လယ်သမားများ တော်လှန်ရန်
ခက်ခဲဘိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြနေလေသည်။

ထိုအသံလွှမ်းမိုးသွား၍ လှနွယ်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ဒေါ်သစ်
သည် ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သည်အသံမှာ အမှန်
ပင် ရင်ဖိုဖွယ်ရာဖြစ်၍လာသည်။

မိုးဦးကျတုန်းက လယ်တွေထဲတွင် ရေကြီးနေ၍ မျိုးပင်များအချို့
ပုပ်ကုန်ခဲ့ရာ ယခုနှစ် စပါးအထွက်နည်းမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်မိပြီး
ဖြစ်သည်။

“ကောက်ညှင်းတွေ စားသွားပြီး ဘယ်လိုအော်ကြတာလဲဟေ့၊ ...
ကောင်းကောင်း အော်ပါ...”

ဒေါ်သဲမြစ်သည် ထိတ်လန့်တကြား လက်မောင်းတန်းကာ လှမ်း
အော်ပြောဆို၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ပရိသတ်မှာ ဒေါ်သဲမြစ်ကို ကြည့်ကာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားလေ၏။
ကွင်းတစ်ပတ် မောင်းပြီး၍ ရှင်မရုပ်ကြီးကို တလင်းထဲသို့
ယူဆောင်သွားကြသည်။ တလင်းအလယ်ကောက်ပြန့်များပေါ်၌
ထောင်၍ ထားလိုက်လေသည်။

ရှင်မမှာ ကောက်ရိုးခင်းထဲမှ ယခုပင်ထောင်၍ ထလာကာ ကိုယ်
ရောင်ကိုယ်ဝါပြသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ရှင်မရှေ့တွင် ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတုံးနှင့် မှန်တစ်ချပ် ချပေး
လိုက်သည်။ ရှင်မမှာ သနပ်ခါးကြိုက်သည်။

လယ်ဂဏန်းများ ဖောက်ရက်ထားသည့် မြေကြီးအနှစ်အခဲ

ဂဏန်းကျစ်စာခဲသုံးတုံးကို ရှင်မရှေ့၌ စီ၍ ချကာ ဒေါသဖြစ်သည် သည်းလှိုက်အူလှိုက် ပသဆုတောင်းနေပေသည်။

“ရှင်မကြီး၊ အရှင်သခင်မကြီးကို ဟောဒီ ရွှေတုံးကြီးတွေ၊ ငွေတုံးကြီးတွေကို ရှေ့မှောက် အရောက်ဆက်သပါတယ်။ မပါ၊ စပါ -ရှင်မ။ ဒီနှစ်စပါးများများ ထွက်ပါစေ....”

ရှင်မ၏ နားထဲ၌ နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလောက်အောင် မသွယ် မဝိုက် ပြောင်ပြောင်ရဲရဲကြီး မြေခဲကို ရွှေခဲငွေခဲအဖြစ် ဆက်သခြင်းခံရ ပေသော်လည်း ရှင်မသည် မကျေမချမ်းဖြစ်တော်မူခြင်းမရှိ။

ဤမြေကြီးခဲများသည် အမှန်စင်စစ် ရွှေခဲ ငွေခဲသာဖြစ်ကြောင်း နတ်တို့ မျက်စိနှင့် မြင်ပြီးသားဖြစ်သည်။

* * * * *

၉

ရှင်မကို တလင်းထဲသို့ ပင့်သွားရန် လှည်းများရပ်လိုက်လျှင်ပင် လှနွယ်သည် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။

တစ်ဖြောင့်တည်းတန်း၍ အိမ်သို့သာ ပြန်သွားချင်သည်။ သို့သော် မပြန်နိုင်။ ဒေါသထဲတွင် ကောက်ရိတ်ခ ငွေတစ်ဆယ်ကျန် နေတာတောင်းခဲ့ ဟု အမေမှာလိုက်၍ ဦးတုတ်တဲသို့ ပြန်လျှောက် လာခဲ့ရသည်။

သူ့နောက်တွင် မောင်သိန်းနှင့်မြသင်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက် လာကြသံကို ကြားရသော်လည်း လှည့်မကြည့်ပေ။ ကွင်းထဲတွင် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲပင်ရှိသေးသည်။ တလင်းထဲမှ ဒေါသထဲသို့ ပြန်လာမည်ကို စောင့်နေရန် တဲကပြင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တဲရှေ့ ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် မြသင်နှင့်မောင်သိန်းတို့ စကား ရပ်ပြောနေကြသည်။ လှနွယ်ထိုင်လိုက်သည့် နေရာမှာ မောင်သိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခါမှ မောင်သိန်းသည် လှနွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့် လိုက်၏။ တစ်ဖန် ဣန္ဒြေကိုပြန်ဆည်၍ ထို့နောက် အကြည့်ရော ဣန္ဒြေ ရော ရော၍၊ ထို့နောက် မမြင်ပုံဆောင်၍၊ ထို့နောက်တစ်ခါ ပြန်စိုက်

ကြည့်ပြန်ပြီးသော် ... လှနွယ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မကျအောင် ကိုယ်
ကို ကျောခိုင်းထားရန် သိသိသာသာ ရွှေ့ကာ၊ လှည့်ကာ ပြင်ရင်း ပြင်ရင်း
မြသင်အားစကားကို အဆက်မပြတ်ပြောနေလေသည်။

လှနွယ်သည် မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာမှ ကျောခိုင်းသွားသည့်
အထိ အမူအရာအားလုံး တစ်စမကျန် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မျက်ခြည်
မပြတ်စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

မိမိအား ဘယ်လိုပင် ကျောခိုင်းလျက်ရပ်နေသော်လည်း
မှောင်သိန်း၏ မျက်လုံးတို့သည် နောက်စေ့မှဖောက်ထွက်လျက်
မျက်လုံးချင်းဆုံနေကြည့်နေသယောင် ထင်မှတ်ကာ မကြုံဖူးသော
ဆွဲငင်ခြင်း တစ်ခုနောက်သို့ ငြိပါ၍ နေလေပြီ။ ငိုချင်သလို ရယ်ချင်
သလို ဖြစ်၍ လာသည်။

ဒီအပြင် ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိသည့် မဖြစ်စဖူးသော အဖြစ်တစ်
မျိုး၊ ဝေဒနာတစ်မျိုးပါ လုံးထွေးရောနှော၍ ရင်ထဲတွင် လှိုက်တက်
သွားလေသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ထိုဝေဒနာနှင့်ပင်
လှနွယ်သည် ဘဝတစ်ခုသို့ ကူးသွားလေ၏။ ဘဝသစ်ထဲသို့ ကူးဝင်
လာသည့် အချိန်တွင် လှနွယ်သည် ဘဝဟောင်းက လှနွယ်နှင့် မတူ
တော့။ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ခြားနားခြင်းဖြစ်သွားပေသည်။

မျက်နှာမူရာ တည့်တည့်ဝေးဝေးကြီးကြည့်မိကြည့်ရာ ကြည့်နေ
သော အကြည့်ပင်၊ ဘာကြည့်၍ ကြည့်နေမှန်းမဟုတ်တော့ပေ။ တစ်
မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲမူးယစ်လျက် လှနွယ်နှင့် လှနွယ်သည် တွေ့ကြ
လေသည်။

မိမိကိုယ်နှင့်မိမိ အာရုံဖြင့် တွေ့ထိ၍ သုံးသပ်လိုက်ပုံမှာ သူ
ကိုယ်သူပင် မသိအောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။ တဒင်္ဂအတွင်းတွေ့

ထိလိုက်သည့် တခဏ ထိုအတွေ့သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖိအုံလျက် တဖျင်းဖျင်းထ၍ လာလေ၏။

ထိုအဖြစ်သည် လျှင်မြန်ထူးဆန်းစွာဖြစ်ပေါ် ပျောက်ကွယ်သွား သည့်တိုင် ဖိန်းရှိန်းသည့် အငွေ့မှာ နွေးတေးတေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မထားဖူးသော မျက်နှာထားတစ်မျိုးသည် သူ့ အလိုလို ဖြစ်လာကာ သူ့ဟန်နှင့် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာလေ သည်။ ညှို့မှိုင်းနေသော မျက်လုံးသည်လည်း ရီလာလျက် မျက်တောင် များခတ်လိုက်ရာ ဝင်းဝင်းပသွားသည်။

တဲကပြင်၌ ထိုင်လျက် ချထားသော ဒူးနှစ်ဖက်ကို အသာစုပူး ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ ရှေ့က အင်္ကျီစကို မသိမသာဆွဲချရင်း မျက်နှာ ထားဟန် အိန္ဒြေအသစ်နှင့် တလင်းဘက်သို့ ငြိမ်သက်စွာ လှမ်းကြည့် နေလေသည်။

တလင်းထဲမှ လူသံများမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်၍ လာသည်။ ထိုအသံများနှင့်အတူ မလှမ်းမကမ်းရှိ မောင်သိန်းနှင့် မြသင်တို့၏ ရယ်ကြသံကို ကြားရသည်။ မောင်သိန်း၏အသံသည် လှနွယ်၏ နှလုံးကို ထိငြိစေလျက် ရှိသည်။

မိမိဆီသို့ ရယ်မောရင်း လျှောက်လာကြ၍ အသာငဲ့ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒီတစ်နေ့တော့ သဒ္ဒါကျေအောင် ပြန်ဝတ်ဦးမယ်။ နောင်နှစ် မိုးတွင်းမှ လူထွက်ပြီး လယ်ထဲဆင်းမယ်”

မောင်သိန်းသည် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလာလျက် တဲကပြင်မှ လှမ်းနင်း၍ တဲပေါ်သို့ တက်လေသည်။

လှနွယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ “ကြီးတော်သစ်ဆီ သွားဦး မယ်” ဟု မြသင်ကြားလောက်အောင် လှမ်း၍ ပြောဆိုကာ ထွက်သွား

လေရာ မြသင်သည် လှနွယ်နှင့်အတူ ပြန်၍ လှည့်လိုက်ခဲ့သည်။

တဲပေါ်သို့ မောင်သိန်းတက်လာ၍ မိမိအား ခေါ်ခေါ်ပြောပြော လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်မှန်း သိမြင်၍ ထလာခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။ မိမိအား စကားမပြောခြင်းကို မြသင်မသိစေရန်သာ ဦးအောင်ထလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြသင်မှာ လှနွယ်နှင့်မောင်သိန်း စကားပြောသလား၊ မပြောသလားပင် သတိမပြုနိုင်ပေ။ သူနှင့် မောင်သိန်းစကားလက်ဆုံ ကျနေပုံသာ လှနွယ်များရိပ်မိမည်လားဟု စိုးပူလေသည်။

တလင်းထဲမှ ဒေါ်သစ်ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ကြ၍ သူတို့သည် ရှေ့ဆက် မလျှောက်ကြဘဲ တဲနှင့် မလှမ်းမဝေးနေရာတွင် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

မြသင်၏ရင်ထဲတွင် အားရလွန်းလှသဖြင့် ရွှင်နေမှန်း လှနွယ်မသိစေရန် မနည်းပင် အိန္ဒြေဆည်လျက် မျက်နှာကို မှင်သေသေလုပ်ထားလိုက်သည်။

လှနွယ်မှာလည်း ရင်ထဲတွင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေလျက် မျက်နှာမပျက်စေရန် ရွှင်ရွှင်ပျပျ အမူအရာမျက်နှာထားမျိုး ပြင်ထားသည်။

“အမေက အေရယ်၊ ငွေတစ်ဆယ်ကျန်တာ တောင်းခဲ့ဆိုလို့တော့

လှနွယ်သည် ရယ်မောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘဲ ရယ်မောပြောလိုက်ကာ မျက်ထောင့်ကလေး စွေ့ကြည့်လျက် ဆက်လက်ပြီးရယ်နေလေသည်။

မြသင်မှာ ရင်ထဲတွင် ဖိုသွားလေ၏။ လှနွယ်၏ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ရယ်ခြင်း၊ ရွှင်ခြင်းတို့သည် ရင်ဖိုချင်စရာ ဖြစ်၍လာသည်။ မိမိကို မောင်သိန်းနှင့်များ ထင်နေပြီလားဟု ရင်ဖိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။